

BLAKE PIERCE

YALVARAN

BİR RILEY PAIGE GİZEMİ—KİTAP 3

Bir Riley Paige Gizemi

Blake Pierce

Yalvaran

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Yalvaran / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Bir Riley Paige Gizemi)

Bir gerilim ve gizem başyapıtı! Yazar karakterleri oluştururken ve onların psikolojik yönlerini iyi betimlerken muhteşem bir iş çıkarmış. Kendimizi karakterlerin düşüncelerinin içinde, onların korkularını yaşarken ve başarılarına sevinirken buluyoruz. Konu çok zekice işlenmiş ve kitap boyunca bize keyif veriyor. Düğümlerle dolu bu kitap sizi son sayfasına kadar gece boyunca uyanık tutacak. Kitap ve Film Yorumları, Roberto Mattos (re Once Gone) Phoenix'te sokak kadınlarının ve fahişelerin öldürülmesi çok dikkat çekmemektedir. Ama yerel polis ölümlere ait dikkat çekici bir düzen gördüğünde bunun seri bir katile ait olduğunu anlayarak işe koyulur. İşlenen cinayetlerin benzersiz doğası göz önüne alınarak FBI aranır. Bu davayı çözebilecek en parlak fikirlere sahip kişinin Özel Ajan Riley Paige olduğu bilinmektedir. Riley, son davasından kurtulmuş ve ilk aşamada yaşamının dağılan parçalarını bir araya getirmekle meşguldür. Riley'in zorlu katil için avı başlar ve takıntılı doğası onu bu kez çok uzağa, kendisini uçurumdan geri çekecek kadar uzağa taşır. Riley'in aramaları onu fahişelerin rahatsız edici dünyasına, parçalanmış yaşamlara ve yıkılmış hayallere doğru sürükler. Riley bu kadınlarda bile, şiddet dolu bir katil tarafından çalınan umudun ışıltısının var olduğunu öğrenir. Genç bir kız kaçırıldığında Riley katilin zihninin derinliklerini araştırırken zamana karşı mücadele etmektedir. Ama buldukları onun bile hayal gücünü aşacak kadar şok edici düğümlere çıkar. YALVARAN, sevilen yeni karakteriyle, kalp atışlarını hızlandıran kara psikolojik gerilim türünün sabaha kadar elinizden bırakamayacağınız yeni serisinin 3. Kitabıdır. Riley Paige serisinin 4. Kitabı da yayınlandı!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	8
Bölüm Bir	10
Bölüm İki	12
Bölüm Üç	17
Bölüm Dört	19
Bölüm Beş	22
Bölüm Altı	27
Bölüm Yedi	31
Bölüm Sekiz	35
Bölüm Dokuz	38
Bölüm On	40
Конец ознакомительного фрагмента.	43

YALVARAN

(BİR RILEY PAIGE GİZEMİ—KİTAP 3)

B L A K E P I E R C E

TÜRKÇESİ: MERAL KARAMUK

Blake Pierce

Blake Pierce, KAYBEDİLEN (Kitap 1), ALINAN (Kitap 2) ve YALVARAN (Kitap 3) kitaplarının dahil olduğu gizemli gerilim serisinin yazarıdır. Blake Pierce ayrıca MACKENZIE WHITE gerilim serisinin de yazarıdır.

Blake Pierce, tutkulu bir okur ve gizem - gerilim türlerinin yaşam boyu sürececek bir hayranıdır. Blake sizinle iletişimde olmaktan mutluluk duyacaktır. Bu nedenle www.blakepierceauthor.com sitesini ziyaret edebilirsiniz..

Blake Pierce © 2016 telif hakları. Tüm hakları saklıdır. 1976 ABD Telif Hakları Yasası kapsamında izin verilenin haricinde, yazarın önceden izni olmadığı sürece, bu eserin hiçbir bölümü hiçbir biçim veya şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayımlanamaz, herhangi bir veri tabanında veya geri alma sisteminde aklanamaz. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitap bir başkasına satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı başkalarıyla paylaşmak istiyorsanız lütfen her bir kişi için yeni bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu eser tamamen kurmacadır. İsimler, karakterler, işletmeler, kurumlar, mekânlar, olaylar ve tesadüfler yazarın hayal gücünün ürünleridir veya kurmaca olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kapak görüntüsünün telifi Shutterstock.com lisansıya GongTo'ya aittir.

BLAKE PIERCE KİTAPLARI

RILEY PAIGE GİZEM SERİSİ

KAYBEDİLEN (Kitap #1)

ALINAN (Kitap #2)

YALVARAN (Kitap #3)

MACKENZIE WHITE GİZEM SERİSİ

ÖLDÜRME DEN ÖNCE (Kitap #1)

AVERY WHITE POLİSİYE SERİSİ

ÖLDÜRME NEDENİ (1. KİTAP)

İÇİNDEKİLER

[PROLOG](#)

[BÖLÜM BİR](#)

[BÖLÜM İKİ](#)

[BÖLÜM ÜÇ](#)

[BÖLÜM DÖRT](#)

[BÖLÜM BEŞ](#)

[BÖLÜM ALTI](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

BÖLÜM ONBİR
BÖLÜM ONIKI
BÖLÜM ONÜÇ
BÖLÜM ONDÖRT
BÖLÜM ONBEŞ
BÖLÜM ONALTI
BÖLÜM ONYEDI
BÖLÜM ONSEKİZ
BÖLÜM ONDOKUZ
BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMIİKİ
BÖLÜM YIRMIÜÇ
BÖLÜM YIRMIDÖRT
BÖLÜM YIRMİBEŞ
BÖLÜM YIRMIALTI
BÖLÜM YIRMIYEDI
BÖLÜM YIRMİSEKİZ
BÖLÜM YIRMIDOKUZ
BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZBİR
BÖLÜM OTUZİKİ
BÖLÜM OTUZÜÇ
BÖLÜM OTUZDÖRT
BÖLÜM OTUZBEŞ
BÖLÜM OTUZALTI
BÖLÜM OTUZYEDI
BÖLÜM OTUZSEKİZ
BÖLÜM OTUZDOKUZ
BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRKBİR

Prolog

Janine aşağıdaki kıyıda suyun içinde bir karaltı gördüğünü sandı. Bu şey büyük ve siyahtı. Kıyıya vuran suyun içinde hafifçe hareket ediyor gibiydi.

Esrarlı sigaradan bir nefes çekti ve sigarayı erkek arkadaşına verdi. Bu karaltı büyük bir balık olabilir miydi? Ya da başka tür bir canlı?

Janine kendi kendisine hayallere kapılıp gitmemesini söyleyerek hafifçe ürperdi. Korkmak onun uçuşunu mahvedebilirdi. Nimbo Gölü tıpkı diğer Arizona gölleri gibi balıklarla dolu büyük bir yapay rezervuardı. Burada Nessi canavarları olduğuna dair hiç hikaye duymamıştı.

Colby'nin, "Vay be, göl ıslıl ıslıl!" dediğini duydu.

Janine erkek arkadaşına bakmak için döndü. Çilli yüzü ve kızıl saçları öğlen güneşinin altında parlıyordu. Esrarlı sigaradan bir nefes çekmişti ve aptal bir ifadeyle suya bakıyordu. Janine kıkırdadı. "Sen ıslıl ıslılsın oğlum," dedi. "Her yerin."

"Evet, göl yüzünden," dedi Colby.

Janine dönüp Nimbo Gölü'ne baktı. Henüz tam olarak kafayı bulmamış olmasına rağmen görüntü inanılmazdı. Öğlen güneşi kanyonun duvarlarını kızıl ve altın rengine boyamıştı. Su, büyük ve parlak bir ayna gibi renkleri yansıtıyordu.

Nimbo'nun İspanyolca ışık halkası demek olduğunu hatırladı. İsim tam olarak uyuyordu.

Sigarayı yeniden alıp, boğazını aşağıya doğru hafifçe yakan dumanı derin derin içine çekti. Artık bir dakika içinde kafayı bulacak ve kendisini daha iyi hissedecekti. Bu çok keyifli olacaktı.

Yine de suyun içindeki siyah karaltı ne olabilirdi ki?

Sadece ışık oyunu, dedi Janine kendi kendine.

Ne olursa olsun ondan ürkmek ya da korkmak yerine en iyisi onu görmezden gelmekti. Her şey harikaydı. Burası onların en sevdikleri yerdı. Colby'nin ve kendisinin... Son derece güzel, göldeki koylardan birine sıkışmış, kamp alanından uzak, her şeyden ve herkesten uzak bir yer. O ve Colby buraya daha çok haftasonları geliyorlardı ama bugün okulu asmışlardı ve buraya yeni gelmişlerdi. Yaz sonu havası kaçırılmayacak kadar güzeldi. Burası Phoenix'ten daha serin ve güzeldi. Colby'nin arabası arkalarındaki çamurlu yolda park halindeydi.

Janine göle bakarken gerçekten giderek artan bir duyguyla doldu. Göl neredeyse gözleri kamaştıracak kadar muhteşem görünüyordu. Colby de öyle. Colby'e sarılıp onu öptü. O da Janine'i öptü. Bu his harikaydı. Onunla ilgili her şey muhteşem görünüyor ve hissettiriyordu. Dudaklarını ondan çekip Colby'nin gözlerinin içine bakarak nefes nefese, "Nimbo'nun ışık halesi demek olduğunu biliyor muydun?"

"Vay canına," dedi. "Vay canına."

Hayatında ilk kez bu kadar inanılmaz bir şey duymuş gibiydi. Bunu söylerken sanki kutsal ya da ona benzer bir sözmüş gibi şaşkın ve komik görünüyordu. Janine gülmeye başlayınca Colby de güldü. Sonraki birkaç dakika sarılmış halde kalarak birbirlerini okşayıp sevdiler.

Janine kendisini geri çekti.

"Sorun ne?" diye sordu Colby.

"Hiçbir şey," dedi Janine.

Janine bir anda bluzunu yukarıya kaldırdı. Colby'nin gözleri kocaman açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorum sence?"

Colby'nin tişörtünü çıkarmaya uğraşıyordu.

"Bir dakika," dedi Colby. "Burada mı yani?"

"Neden olmasın? Arabanın arka koltuğundan iyidir. Kimse bizi görmüyor."

"Ama ya bir tekne..."

Janine güldü. "Tekne geçse bile bu kimin umurunda ki?"

Colby şimdi onunla birlikte hareket ediyor, tişörtünü çıkarmasına yardım ediyordu. Telaş içinde beceriksizlikler yapıyor ve heyecanlarına heyecan katıyorlardı. Janine bunu daha önce burada yapmayı akıl etmediklerini düşünüyordu. Bu hiç de burada ilk kez uyuşturucu içmelerine benzemiyordu.

Ama Janine suyun içindeki karaltıya bakmaya devam ediyordu. O nesne, ne olduğunu öğrenene kadar kendisine rahatsızlık verecek ve her şeyi mahvedecekti.

Nefes nefese ayağa kalktı.

“Hadi,” dedi. “Gidip bir şeye bakmamız gerek.”

“Ne?” diye sordu Colby.

“Bilmiyorum. Sadece gel.”

Colby'nin elini tuttu ve sert yokuştan kıyıya doğru tökezleyerek indiler. Janine gerilmeye başlamıştı. Bundan nefret ediyordu. Kısa süre sonra o karaltının zararsız olduğunu anlayacak ve kendisini yeniden iyi hissetmeye başlayacaktı.

Yine de aniden ve sert biçimde kafayı bulmamış olmayı diliyordu.

Attıkları her adımla birlikte cisim daha netleşiyordu. Siyah plastikten yapılmıştı ve oluşan hava kabarcıkları suyun yüzüne çıkıyordu. Ayrıca hemen yanında küçük ve beyaz bir şey vardı.

Suya yaklaşık bir metre kala Janin bunun siyah bir çöp torbası olduğunu gördü. Ucu açıktı ve açık kısımdan doğal olmayan beyazlıkta bir el sarkıyordu.

Belki de bir vitrin mankeni, diye düşündü Janine.

Daha yakından bakmak için suya doğru eğildi. Tırnaklar ellerdeki solgun renge kontrast oluşturacak biçimde parlak kırmızı ojeyle boyanmıştı. Janine'in bedenine elektrik akımına benzer korkunç bir his yayıldı.

El gerçektir. Bu bir kadın eliydi. Torbada ölü bir beden vardı.

Janine çığlık atmaya başladı. Colby'nin de bağırdığını duyuyordu.

Ve uzun bir süre durmadan bağıracaklarını biliyordu.

Bölüm Bir

Riley, yapmak üzere olduğu slayt gösterisinin FBI Akademisi'nin öğrencilerini şok edeceğini biliyordu. Muhtemelen içlerinden bazıları bunu anlamayacaktı. Yarım daire biçimindeki kat kat sıralardan kendisini izleyen hevesli yüzlere baktı.

Bakalım ne tepki verecekler, diye düşündü. Bu onlar için önemli olmalı.

Elbette Riley tüm suçların içinde seri cinayetin ender olduğunu biliyordu. Yine de bu genç insanların öğrenmek zorunda oldukları şeyler olduğunu bilmeleri gerekiyordu. FBI bölge ajanı olmaya adaydılar ve çok yakında seri cinayet olayları ile ilgili hiçbir deneyimi olmayan yerel kanun adamları olacaklardı. Ve Özel Ajan Riley Paige seri cinayet davalarında otoriteydi.

Uzaktan kumadaya bastı. Büyük düz ekranda beliren ilk görüntüde hiç şiddet yoktu. Bu görüntülerde bir kadının gençlikten orta yaşa kadar olan beş tane portresinin karakalem çizimleri vardı. Kadın çekiciydi ve gülümsüyordu. Portreler beceriyle ve iyi bir sanatla yapılmıştı.

Riley görüntülere tıklarken, “Bu görüntüler bundan sekiz yıl önce Derrick Caldwell isimli bir ressam tarafından çizildi. Her yaz Virginia Dunes Beach Boardwalk'taki turistlerin resimlerini çizerek çok para kazandı. Bu kadınlar onun en son müşterilerinden.”

Beş portreden sonra Riley tekrar tıkladı. Bir sonraki görüntü açık bir dondurucuda bulunan parçalanmış kadın organlarıydı. Öğrencilerinin heyecanla mırıldanışlarını duydu.

“Bu görüntü o kadınlara ait,” dedi Riley. “Bunları çizerken Derrick Caldwell buna inanmış ve kendi kelimeleriyle onları ‘yaşamak için çok güzeller.’ diye nitelemişti. Bu nedenle onları birer birer kaçırarak öldürmüş, parçalara ayırmış ve buzlukta saklamıştı.”

Riley tekrar tıkladı. Ardından gelen görüntüler daha sarsıcıydı. Bunlar, adli tıp ekibinin ceset parçalarını tekrar birleştirdikten sonra çektiği fotoğraflardı.

Riley, “Caldwell aslında vücut parçalarını karıştırıyordu. Böylece kadınlar insan olarak tanınmaktan çıkıyorlardı.”

Dönüp sınıfa baktı. Bir erkek öğrenci karnını tutarak çıkışa doğru koşuyordu. Diğerleri de kusma eşliğinde görünüyorlardı. Bazıları gözyaşlarına boğulmuştu. Sadece birkaçı soğukkanlılığını korumuştular.

Çelişkili bir biçimde Riley aslında tepkisiz olan öğrencilerin akademi eğitimini tamamlamayacaklarını düşünüyordu. Onlara göre bunlar yalnızca resimdi, gerçek değildiler. Gerçek bir korkuyla yüzyüze geldiklerinde travma sonrası stress bozukluğunu kaldıramazlardı. Yanan meşalenin alevinin görüntüleri zaman zaman aklına gelse bile yine de travma sonrası stress bozukluğu giderek azalıyordu. Riley iyileşiyordu. Ama iyileşmeden önce herkesin bu duyguları hissetmesi gerektiğini biliyordu.

“Ve şimdi,” dedi Riley, “Şimdi birkaç cümle kuracağım ve siz bana bunların doğru mu yanlış mı olduğunu söyleyeceksiniz. İşte ilki. ‘Seri katillerin çoğu cinsel nedenlerden dolayı cinayet işler.’ Doğru mu yanlış mı?”

Öğrencilerin arasından havaya eller kalktı. Riley ön sırada oturan en hevesli öğrenciyi işaret etti.

“Doğru?” diye sordu öğrenci.

“Evet. Doğru,” dedi Riley. “Diğer nedenler de olmasına karşın cinsel nedenler en çok karşılaşılanlar. Bu değişik biçimlerde, bazen de çok tuhaf şekillerde olabilir. Derrick Caldwell klasik bir örnek. Adli tıp, katilin kurbanları parçalamadan önce onlara nekrofil yaptığını saptadı.”

Riley öğrencilerin çoğunun laptoplarına notlar aldıklarını gördü. Devam etti, “Şimdi başka bir cümle. ‘Seri katiller öldürmeye devam ederlerken kurbanlarına uyguladıkları şiddetin derecesi azalır.’”

Eller yine havaya kalktı. Bu kez Riley birkaç sıra arkadaki bir öğrenciyi işaret etti.

“Doğru?” dedi öğrenci.

“Yanlış,” dedi Riley. “Aslında bazı istisnalar görsem bile davaların çoğu zaman içinde bir değişiklik olmadığını gösteriyor. Derrick Caldwell’in kullandığı şiddet seviyesi öldürdüğü sürece aynı kaldı. Ama pervasız, neredeyse şeytanca bir aklı vardı. Aç gözlüydü. Kurbanlarının hepsini bir buçuk ay içinde öldürdü. Bu şekilde ilgi çekerek yakalanmasını neredeyse imkansız kıldı.”

Saatine baktı. Süre dolmuştu.

“Bugünlük bu kadar,” dedi. “Ama seri katillerle ilgili birçok yanlış varsayım ve hikaye hala ortalıkta dolaşmakta. Davranış analiz Birimi bilgileri topladı ve inceledi. Ben de ülke çapında seri cinayetler üzerinde çalıştım. Elimizde saklayacak daha çok bilgi var.”

Sınıf dağıldı ve Riley eve gitmek için eşyalarını toplamaya başladı. İki ya da üç öğrenci masasının etrafını sarıp soru sormaya başladılar.

Bir erkek öğrenci, “Ajan Paige, siz Derrick Caldwell davasında çalışmadınız mı?”

“Evet çalıştım,” dedi Riley. “Bunu başka zaman anlatacağım.”

Aslında bu pek de anlatmak istemediği türden bir hikayeydi. Ama bundan söz etmedi.

Genç bir kız, “Caldwell işlediği suçlardan dolayı infaz edildi mi?”

“Henüz değil,” dedi Riley.

Riley kaba olmamaya çalışarak öğrencilerin arasından sıyrılıp çıkışa doğru yöneldi. Caldwell’in yaklaşan infazını tartışmak ona iyi gelmeyecekti. Açıkçası infazın şu günlerde yapılacağını düşünüyordu. Onu yakalayan asıl kişi olduğu için ölümünü izlemek üzere hazır bulunması için davet almıştı. Gidip gitmeyeceğine henüz karar vermemişti.

Riley binadan çıktığında Eylül ayının öğleden sonrasıyla karşılaşınca kendisini iyi hissetmişti. Her şeye rağmen hala izindeydi.

Manyak bir katil onu esir aldıktan sonra travma sonrası stres bozukluğu yaşamaya başlamıştı. Kaçmış ve sonunda kendisini kaçıran katili öldürmüştü. Ama ondan sonra izne ayrılmamıştı. Başka bir davayı bitirmek için ara vermeden çalışmaya devam etmişti. Bu iş, katilin kendi gözleri önünde boğazını keserek intihar ettiği dehşet verici bir görevdi.

O dakikalar hala aklına geliyordu. Danışmanı Meredith onu başka bir davaya yönlendirdiğinde reddetmişti. Bunun yerine Meredith’in önerisiyle Qantico FBI Akademi’de derslere girmeyi kabul etmişti.

Riley arabasına binip eve doğru giderken bu kararın ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyordu. Sonunda yaşamına huzur ve dinginlik gelmişti.

Sonra arabasını sürmeye devam ederken yavaşça yükselen, masmavi bir günün tam ortasında kalp atışlarını hızlandıran tanıdık bir his içine dolmaya başladı. Bunun uğursuz bir şeyin yaklaştığının artan sezgisi olduğunu anlıyordu.

Ve kendisini bu sakinliğin içinde sonsuza dek düşlemeye çalışsa da bunun böyle gitmeyeceğini biliyordu.

Bölüm İki

Riley çantasındaki telefonun çaldığını duyunca korkuyla irkildi. Kasabadaki yeni evinin kapısının önünde durdu ve telefonunu çıkardı. Kalbi deli gibi atıyordu.

Brent Meredith'ten mesaj gelmişti.

Beni ara.

Riley endişelenmişti. Belki de patronu sadece onun nasıl olduğunu kontrol ediyordu. Son günlerde bunu sıkça yapmıştı. Diğer yandan işe geri dönmesini de isteyebilirdi. O zaman ne yapacaktı?

Tabii ki hayır diyeceğim, dedi kendi kendine.

Ama bu çok kolay olmayabilirdi. Patronunu severdi fakat o çok ikna edici biriydi. Böyle bir kararı şimdi vermek istemiyordu. Telefonunu geriye çantasına koydu.

Ön kapıdan adım atıp yeni evinin temiz, pırıl pırıl görüntüsüne daldığında Riley'in endişelerinden eser kalmadı.

Hoş bir ses duydu.

“¿Quién es?”

“Soy yo,” diye geri yanıtladı Riley. “Eve geldim Gabriela.”

Şişman, orta yaşlı, Guatemalalı bir kadın ellerini havluya kurularak mutfaktan çıktı. Gabriela'nın gülümseyen yüzünü görmek güzeldi. Riley uzun yıllar önce Ryan'dan boşandığından beri Gabriela ev yardımcısı olarak yanlarındaydı. Riley, Gabriela'nın kendisi ve kızıyla birlikte taşınmayı kabul etmesine şükreliyordu.

“Gününüz nasıl geçti?” diye sordu Gabriela.

“Harikaydı,” dedi Riley.

“¿Qué bueno!”

Gabriela yeniden mutfağa gitti. Yemeğin muhteşem kokusu evin içine yayıldı. Riley, Gabriela'nın İspanyolca şarkı söylediğini duydu.

Riley oturma odasında durmuş etrafına hayranlıkla bakıyordu. Kızı ile buraya daha yeni taşınmışlardı. Evliliği ilk dağılmaya başladığında kızıyla birlikte yaşadığı çiftlik tarzı ev merkezden uzakta olduğu için pek güvenli değildi. Ayrıca Riley hem kendisi hem de April için ani bir değişiklik yapma isteğiyle dolmuştu. Artık boşanma sonuçlanmıştı, Ryan nafaka ödeme konusunda bonkör davranmıştı ve yeni bir hayat kurmanın tam zamanıydı.

Halletmesi gereken son birkaç rötuş kalmıştı. Bazı mobilyalar oldukça eskiydi ve bu yepyeni evde sevimsiz duruyorlardı. Duvarlardan biri tamamen boş görünüyordu ve Riley'in oraya asacak tablosu yoktu. Bu haftasonu April'le alışveriş yapmayı aklına koydu. Şeytan katiller peşinde koşan bir ajan yerine iyi bir ailesi olan kadın fikri Riley'e çok rahatlatıcı gelmişti.

Şimdi April'in nerede olduğunu merak ediyordu.

Durup kulak kabarttı. April'in odasından müzik sesi gelmiyordu. Sonra kızının bağırdığını duydu.

April'in sesi arka bahçeden geliyordu. Riley nefes nefese yemek odasına ve oradan da büyük arka bahçedeki geniş verandaya çıktı. Çitlerin arasından April'in yüzünü ve bedenini gördüğünde Riley'in neler olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Sonra gevşeyip gülmeye başladı. Otomatik biçimde paniklemeyi çok abartmıştı. Ama bu tamamen içgüdüsel gelişmişti. Kısa bir süre önce kendisinden intikam almak isteyen çılgın bir katilin pençesinden çekip almıştı April'i.

April gözden kayboldu ve sonra keyifle bağırarak tekrar belirdi. Komşunun trampeninde zıplıyordu. Kendisiyle aynı yaşta ve hatta aynı okula giden yeni bir kız arkadaşı olmuştu burada. “Dikkatli ol!” diye seslendi Riley.

“Ben iyiyim anne!” diye geriye seslendi April nefes nefese.

Riley güldü. Unutmuş olduğu duyguları tekrar yaşaması tuhaf geliyordu. Gülmeye yeniden alışmak istiyordu.

Ayrıca kızının yüzünde mutluluk ifadesini görmeye de alışmak istiyordu. April'in bir ergen olarak asi ve somurtkan olduğu günler daha dün gibiydi. Riley onu suçlayamıyordu. Anne olarak pek çok şeyi bırakmış olması gerektiğini biliyordu. Bunu değiştirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bölge ajanlığından ayrılmasında en çok sevindiği şey sıkça gittiği uzak yerlerde beklenmeyen uzun saatler geçirmekten kurtulmuş olmasıydı. Şimdi onun zamanlaması April'ininkiyle örtüşüyordu ve bunun bir gün değişebileceği olasılığı Riley'i korkutuyordu.

En iyisi fırsat varken keyfini çıkarmak, diye düşündü.

Riley kapı zilini duyduğunda tam zamanında evden içeri girmişti.

“Ben açarım Gabriela.” diye seslendi.

Kapıyı açtı ve karşısında daha önce hiç tanımadığı bir adamın gülümsediğini görünce şaşırıldı.

“Merhaba,” dedi adam biraz utangaç. “Ben Blaine Hildreth. Yan komşunuzum. Kızımız şu an kızım Crystal ile birlikte.” Riley'e bir kutu uzatıp ekledi, “Mahallemize hoş geldiniz. Size küçük bir ev hediyesi getirdim.”

“Oh,” dedi Riley. Bu alışık olmadığı samimiyetten rahatsız olmuştu. “İçeri gelin lütfen.” demesi biraz zamanını almıştı.

Kutuyu beceriksizce kabul edip adama oturma odasında bir koltuk gösterdi. Riley kanepeye oturup hediyesini kucağına koydu. Blaine Hildreth ona umutla bakıyordu.

“Çok kibarsınız,” dedi Riley paketi açarken. Pakette iki tanesi kelebekli ve iki tanesi de çiçekli olmak üzere bir takım kahve fincanı vardı.

“Çok güzeller,” dedi Riley. “Kahve ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” dedi Blaine.

Riley, mutfaktan çıkan Gabriela'ya seslendi.

“Gabriela, bize bu fincanlarla kahve getirebilir misin lütfen?” dedi iki tane fincanı ona uzatırken. “Blaine, kahveni nasıl alırsın?”

“Koyu
lütfen.”

Gabriela fincanları mutfaka götürdü.

“Adım Riley Paige,” dedi Blaine'e. “Uğradığımız için teşekkür ederim. Hediyeniz için de.”

“Rica ederim,” dedi Blaine.

Gabriela fincanların içinde sıcak kahvelerle geldi ve sonra yeniden mutfaktaki işine döndü. Biraz utanarak da olsa kendisini erkek komşusuna yakın hissetmişti. Artık becardı ve buna direnmesine gerek yoktu. Adamın bunu farketmemiş olmasını umuyordu.

Ah, tamam, diye düşündü. Belki o da benim gibi hissediyordur.

Önce adamın evlilik yüzüğü takmadığını farketmişti. Boşanmış ya da dul olabileceğini düşündü.

İkinci olarak adamın yaklaşık kendi yaşlarında, belki biraz daha küçük, otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu düşündü.

Son olarak da iyi görüldüğüne ya da en azından idare ettiğine karar verdi. Alnındaki çizgiler onau bozmuyorlardı. Ayrıca zayıf ve formda görünüyordu.

“Peki neyle uğraşıyorsun?” diye sordu Riley.

Blaine omuz silkti. “Bir restoranım var. Şehirdeki Blaine'nin Gril'i biliyor musun?”

Riley çok etkilenmişti. Blaine'in Gril'i Fredericksburg'ta yemek yenebilecek en iyi yerdi. Riley yemeklerin muhteşem olduğunu duymuş ama henüz deneme fırsatı olmamıştı.

“Orayı biliyorum
,” dedi.

“Güzel, orası benim,” dedi Blaine. “Peki ya sen?”

Riley derin bir nefes aldı. Tamamen yabancı birisine yaşamını kazanmak için ne iş yaptığını anlatmak hiç de kolay değildi. Özellikle erkekler bazen çekiniyorlardı.

“FBI’da çalışıyorum,” dedi. “Ben bölge ajanıyım.”

Blaine’in gözleri büyüdü.

“Gerçekten mi?” dedi.

“Yani şu an izindeyim. Akademide öğretmenlik yapıyorum.”

Blaine artan bir ilgiyle Riley’e doğru eğildi.

“Vay canına. Eminim sende gerçek hikayeler vardır. Bunları dinlemek çok hoşuma gider.”

Riley biraz tedirginlike gülümsedi. Büronun dışında herhangi birisine gördüklerini anlatıp anlatamayacağını bilmiyordu. Yaptığı bazı işler hakkında konuşmak bile çok zordu.

“Sanırım olmaz,” dedi hafif sert bir sesle. Riley, Blaine’in uzaklaştığını hissetti ve kendi ses tonunun biraz kaba çıktığını farketti.

Blaine başını eğdi ve, “Özür dilerim. Kesinlikle seni rahatsız edecek bir şey yapmak istememişim.”

Bundan sonra birkaç dakika daha sohbet ettiler ama Riley yeni komşusunun çekingen ve sessiz olduğunun farkındaydı. Adam kibarca hoşçakal deyip gittikten sonra Riley kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı. Cana yakın davranmadığını biliyordu. Yeni bir hayata başlayan bu kadın hala eski Riley’di.

Ama bunun şu an için çok da önemli olmadığını anımsattı kendisine. Tekrar bir ilişkiye başlamak şu an düşündüğü en son şeydi. Hayatını düzene sokması için yapılması gereken önemli işler vardı ve bu yolda ilerlemeye başlamıştı.

Yine de çekici bir adamla birkaç dakika sohbet etmek ve nihayetinde komşulara sahip olmak ona iyi gelmiş ve bundan mutluluk duymuştu.

*

Riley ve April yemek için masaya oturduklarında April elinden telefonunu bırakmıyordu.

“Lütfen mesajlaşmayı bırak,” dedi Riley. “Şu an yemek zamanı.”

“Bir dakika anne,” dedi April mesaj yazmaya devam ederek.

April’in sergilediği bu ergenlik tutumu Riley’in canını biraz sıkıyordu. Aslında bir terslik vardı. Riley bu yıl okulda iyi iş çıkarmış ve yeni arkadaşlar edinmişti. Riley’in anladığı kadarıyla bu çocuklar April’in daha önce takıldığı arkadaşlarından daha iyiydiler. Riley, April’in hoşlandığı bir çocukla mesajlaştığından emindi. Şimdiye kadar April ona bundan hiç söz etmemişti.

Gabriela mutfaktan bir tepsi chiles çili ile geldiğinde April mesajlaşmayı kesit. Gabriela buharı tüten nefis doldurulmuş biberleri mutfak masasına koyarken April muzipçe kıkırdadı.

“Picante yeterli mi Gabriela?” diye sordu.

“Sı,” dedi Gabriela da kıkırdarak.

Bu, üçü arasında sürekli devam eden bir şakaydı. Ryan çok baharatlı yemeklerden hoşlanmazdı. Aslında baharatlı yemekleri hiç yemezdi. April ve Riley’e göre ise daha acı daha güzel demektir. Gabriela’nın eskisi gibi ya da en azından alıştığı gibi bunu sürdürmesine artık gerek yoktu. Riley, kendisinin ya da April’in Gabriela’ya orjinal Guatemala yemek tarifleri verebilecekleri konusunda şüpheliydi.

Gabriela üçü için yemek servisini tamamladığında Riley’e, “Beyefendi guapo değil miydi?” dedi.

Riley kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Yakışıklı mı? Ben farketmedim Gabriela.”

Gabriela kahkahalarla güldü. Onlarla birlikte yemek yemek için oturdu ve hafif bir şarkı mırıldanmaya başladı. Riley bunun bir Guatemala aşk şarkısı olduğunu düşündü. April annesine baktı.

“Hangi beyefendi anne?” diye sordu.

“Ah, az önce yan komşumuz geldi...”

April heyecanlanmıştı. “Aman Tanrım! Crystal’in babası mı? Oydu değil mi! Muhteşem biri değil mi?”

“Ayrıca bekar sanırım.” dedi Gabriela.

“Tamam. Bu kadar yeter,” dedi Riley gülerek. “Beni rahat bırakın. Yan komşumla aramı yapmanıza ihtiyacım yok.”

Hepsi birden biber dolmalarını yemeye başladılar ve yemek bitmek üzereyken Riley cebindeki telefonun çaldığını duydu.

Kahretsin, diye düşündü. Bu çağrıya masada yanıt veremem.

Telefon çalmaya devam etti. Yanıt vermemesi iyi olmayacaktı. Eve geldiğinden beri Brent Meredith ona iki mesaj daha bırakmıştı ve Riley kendi kendine sürekli onu daha sonra arayacağını söylüyordu. Bunu daha fazla erteleyemezdi. İzin isteyip masadan kalktı ve telefona yanıt verdi.

“Riley, seni böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi patronu. “Ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var.”

Riley, Meredith’in kendisini ilk ismiyle çağırdığını duyunca şaşırılmıştı. Bu çok sık olmazdı. Kendisini ona çok yakın hissetse de Meredith genellikle ona Ajan Paige diye hitabederdi. Normalde neredeyse kabalık noktasında ciddi biriydi.

“Nedir efendim?” diye sordu Riley.

Meredith bir süre sessiz kaldı. Riley onun neden sessiz olduğunu merak etmişti. Enerjisi düşmüştü. Bunun kendisini endişelendirecek bir haber olduğundan emindi.

“Riley, senden kişisel bir iyilik rica edeceğim,” dedi. Sesi her zamankinden daha otoriterdi. “Phoenix’te bir cinayet davasına bakmam istendi.”

Riley şaşırılmıştı. “Tek bir cinayet mi?” diye sordu. “Bunu neden FBI’dan istiyorlar?”

“Phoenix bölge ofisinde eski bir arkadaşım var,” dedi Meredith. “Garrett Holbrook. Akademide beraber okumuştuk. Kurban onun kız kardeşi.”

“Üzüldüm,” dedi Riley. “Ama yerel polis...”

Meredith’in sesinde çok rastlanmayan bir rica tonu vardı.

“Garrett’in bizim yardımımıza gerçekten ihtiyacı var. Kız kardeşi ortadan kayboldu ve ardından cesedi gölde bulundu. Bizden bunun bir seri katilin işi olup olmadığını araştırmamızı istiyor.”

Bu istek Riley’e biraz tuhaf gelmişti. Fahişeler öldürülmeden de sık sık ortadan kaybolurlardı. Bazen işlerini başka bir yerde yapmaya karar verirlerdi. Ya da sadece bırakırlardı.

“Böyle düşünmesinin özel bir nedeni var mı?” diye sordu Riley.

“Bilmiyorum,” dedi Meredith. “Belki bizi bu işin içine dahil etmek istiyor. Ama biliyorsun ki bu bir gerçek. Fahişeler sıklıkla seri katillerin hedefi olurlar.”

Riley bunun doğru olduğunu biliyordu. Fahişelerin yaşamı onları yüksek risk altına sokuyordu. Çoklukla ortalıkta ve kolay erişilebilir oluyorlar, uyuşturucu bağımlısı yabancılarla yalnız kalıyorlardı.

Meredith devam etti, “Beni şahsen aradı. Ona en iyi adamlarımı Phoenix’e göndereceğime söz verdim. Ve tabii bunlara sen de dahilsin.”

Riley etkilenmişti. Meredith kolayca hayır diyebileceği bir şey söylememişti.

“Lütfen anlamaya çalışın efendim,” dedi. “Yalnızca yeni bir iş alamam.”

Riley pek de dürüst olmadığını farkındaydı. Alamam mı yoksa almayacağım mı? diye sordu kendi kendine. Seri bir katil tarafından kaçırıp işkence edildikten sonra herkes ona işten izin alması için ısrar etmişti. Bunu yapmayı denemiş ama umutsuzca geriye işe dönme ihtiyacı duymuştu. Şimdi bu umutsuzluğun neden kaynaklandığını merak ediyordu. Pervasız ve kendini mahvedecek biçimde davranmıştı ve hayatını düzene sokmak için çok zamanı vardı. İşkencecisi Peterson’u öldürdüğü zaman her şeyin yoluna gireceğini sanmıştı. Ama onu hala etkiliyordu ve son davasını çözerken bazı sorunlar yaşamıştı.

Kısa bir sessizlikten sonra Riley, “İşten bir süre daha uzak durmaya ihtiyacım var. Teknik olarak hala izindeyim ve hayatımı yoluna koymaya çalışıyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Meredith tartışacak gibi görünmüyordu. Rütbesini daha az kullanıyordu onun üzerinde. Ama bu konuyu onayladığını da söylemeyecekti. Baskı yapmayacaktı.

Riley, Meredith'in uzun ve derin derin içini çektiğini duydu. "Garrett, Nancy'yle uzun yıllardır görüşmüyordu. Şimdi bu onu içten içe yiyor. Eminim burada alınması gereken bir ders var, öyle değil mi? Hayatınızdaki kimseyi hafife almayın. Daima ona ulaşın."

Riley neredeyse telefonu düşürüyordu. Meredith'in sözleri bir süredir bozulmayan sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Riley kendi kız kardeşiyle yıllar önce iletişimini kesmişti. Araları açıldı ve onun nasıl olduğunu merak bile etmiyordu. Kendi kız kardeşinin şu an ne yaptığından haberi bile yoktu.

Başka bir sessizlikten sonra Meredith, "Bunu düşüneceğine dair bana söz ver." dedi.

"Düşüneceğim," dedi Riley.

Telefonu kapattılar.

Riley kendisini berbat hissediyordu. Meredith onun bazı zor zamanlarını görmüş ama ona hiç bu kadar açık davranmamıştı. Onu yüzüstü bırakmaktan nefret ediyordu. Ve ona bu konuyu düşüneceğine dair söz vermişti.

Ve hayır demeyi ne kadar isterse istesin, bunu yapabileceğinden emin değildi.

Bölüm Üç

Adam arabasında oturmuş, bir fahişenin sokaktan gelişini izliyordu. Kadın kendisini “Chiffon,” diye tanıtmıştı. Belli ki gerçek adı değildi. Ve adam, kadın hakkında bilmediği daha çok şey olduğundan emindi.

Onu konuşturabilirim, diye düşündü. Ama burada değil. Bugün değil.

Kadını bugün öldüremezdi de. Hayır burada olmazdı. Kadının her zaman çalıştığı “Kinetic Custom Gym” denen yerde bunu yapamazdı. Oturduğu yerden salonun vitrin camından yıpranmış olan ve kimsenin çalışmadığı ağırlık aletini görebiliyordu. Bildiği kadarıyla bugün egzersiz yapmak için kimse gelmemişti.

Sosyal olarak kabul edilebilir bir davranış değil, diye düşündü sırtarak.

Bu mekanda yıllar önce çalışan bir esmeri hallettiğinden beri bu mekana çok fazla gelmiyordu. Elbette kadını burada öldürmemişti. Ekstra hizmetler karşılığı daha fazla para ödeyeceğini vaadederek onu bir otel odasına götürmüştü.

O günden beri bir cinayet tasarlamamıştı. Kadının başına taktığı plastik torba yalnızca biraz tehlike fantezisi eklemek içindi. Ama bunu yaptıktan sonra kendisini ne kadar iyi hissettiğine şaşırılmıştı. Bu hayatı boyunca duyduğu zevklerden ayrılan, sıradışı bir keyifti.

Yine de bu kaçamağından sonra daha dikkatli ve kendini dizginleyerek davranıyordu. Ya da en azından geçen haftaya kadar, şu eskort kızla aynı ölümcül oyunu oynayana kadar... Sahi kızın adı neydi?

Ah, evet, diye hatırladı. Nanette.

Nanette isminin gerçek olup olmadığından o zaman da şüphelenmişti. Artık asla öğrenemeyecekti. Kızın ölümünün bir kaza olmadığını kabul ediyordu. Gerçekten değildi. Bunu yapmak istemişti. Ve vicdanı tertemizdi. Tekrar yapmak için hazırды.

Adının Chiffon olduğunu söyleyen bir kadın yarım blok öteden, sarı bir tüp bluz ve zorla farkedilen bir etek giymiş olduğu halde, cep telefonuyla konuşarak imkansız sayılacak yükseklikteki topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek spor salonuna doğru yaklaşıyordu.

Adam, bu kadının adının gerçekten Chiffon olup olmadığını merak ediyordu. Bir önceki buluşmaları kadının hatası nedeniyle kötü geçmişti, kendi hatası nedeniyle değil. Kadındaki bir şey ona itici gelmişti.

Adam, kadının iddia ettiğinden daha yaşlı olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yalnızca onun bedeniyle ilgili değildi çünkü genç fahişeler de doğum nedeniyle vücutlarında çatlak izleri taşıyorlardı. Ayrıca yüzündeki kırışıklıklarla da ilgili değildi. Adam fahişelerin tanıdığı bütün kadınlardan daha çabuk yaşlandıklarını biliyordu.

Bunun üzerinde fazla durmayacaktı. Ama o kadın hakkında kafasını karıştıran çok şey vardı. Bazen, bir işe yeni başlamış bile olsa bir profesyonele yakışmayacak acemi bir genç kız heyecanı sergiliyordu.

Bir çocuk oyun oynuyormuş gibi çok fazla kıkırdıyordu. Çok hevesliydi. Daha da tuhafı adam onun işini severek yaptığını anlamıştı.

Gerçekten seks yapmaktan hoşlanan bir fahişe, diye düşündü kadın yaklaşıırken. Böyle bir şeyi kim duymuş olabilir ki?

Açıkçası bu onu soğutuyordu.

Ama en azından onun bir gizli polis olmadığından emindi. Hemen o anda yakalanmış olurdu çünkü.

Kadın onu görebilecek kadar yaklaştığında adam arabanın kornasına bastı. Kadın bir an için telefonla konuşmayı kesip, sabah güneşinde gözleri parlayarak adama doğru baktı. Adamın kim olduğunu anladığında tüm dünyayı mutlu edecek gibi gülümseyerek el salladı.

Sonra spor salonunun arkasındaki “servis” girişine ilerledi. Kadının muhtemelen genelevin içinde bir randevusu olduğunu anladı adam. Farketmezdi. Bu özel duygular içinde bulunduğu başka bir gün kadını yine kiralayabilirdi. Bu arada etraf başka sokak kadınlarıyla dolmuştu.

Adam en son nasıl ayrıldıklarını anımsadı. Neşeli, iyi huylu ve pişmandı kadın.

“Dilediğin zaman yine gel,” demişti. “Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Bunu birlikte başaracağız. Gerçekten çok heyecanlı olacak.”

“Ah, Chiffon,” diye kendi kendine söylendi. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Bölüm Dört

Riley'in çevresinde silah sesleri duyuldu. Sol tarafında tabancaların gürültülü atış sesleri vardı. Sağ tarafında daha ağır silahlardan, saldırı tüfekleri ve makineli tüfeklerden kesik kesik açılan ateşin sesini duydu.

Kargaşanın ortasında, belindeki kılıftan Glock silahını çekti, yere yüzükoyun yatıp altı el ateş etti. Dizlerinin üzerine kalkıp üç el daha ateş etti. Uсталıkla ve çabucak silahını doldurarak ayağa kalkıp altı el ateş etti ve sonunda dizlerinin üzerine çökerek sol eliyle üç el ateş etti.

Ayağa kalktı ve silahını kılıfına koydu. Sonra atış sahasından ayrılarak kulaklıklarını ve göz koruyucularını çıkardı. Anahatları şişe şeklinde olan hedef yirmi beş metre uzaktaydı. Bu uzaklıktan bile tüm atışlarını birden güzelce isabet ettirdiğini görebiliyordu. Komşu şerit içindeki FBI Akademisi kursiyerleri, eğitimlerinin gözetiminde kendi alıştırmalarını yapıyorlardı.

Riley iş başında daima silahlı olmasına rağmen silahını ateşlemeyeli uzun zaman olmuştu. FBI'nın atış poligonunda küçük bir talim için bu şeridi ayırtmıştı. Silahın güçle geri tepişinde, ham kuvvetinde tatmin edici bir şeyler vardı.

Arkasından birisinin seslendiğini duydu.

“Eski okul günleri gibi değil mi?”

Döndüğünde, Özel Ajan Bill Jeffreys'in yanında durup gülümsediğini gördü. Riley de gülümsedi. Onun “eski okul” ile tam olarak neyi kastettiğini iyi biliyordu. Birkaç yıl önce FBI canlı ateşleme için silah yeterlilik kurallarını değiştirmişti. Yatar pozisyonda ateş etmek eski talimin bir parçasıydı ve şimdi buna gerek görülüyordu. Artık üçle yedi metre arasındaki yakın hedefleri vurmaya daha fazla önem veriliyordu. Bu, ajanların yakın mesafelerdeki silahlı çatışmalara girdiği sanal gerçeklik üssü tarafından geliştirilmişti. Stajyerler on dönümlük yapay kasaba Hogan's Alley'de sahte teröristlerle boya silahları ile savaşmaya gidiyorlardı. “Bazen eski okula gitmeyi istiyorum,” dedi Riley. “Birgün gerçekten yakından öldürücü güç kullanmak zorunda kalabilirim.”

Riley kişisel deneyimlerinden, gerçek tehlikenin daima çok yakın, şahsi ve beklenmedik olduğunu biliyordu. Aslında yakın zamanda iki davada yumruk yumruğa kavga etmek zorunda kalmıştı. Saldırganlardan birini kendi bıçağıyla ve diğerini de bir taşla öldürmüştü.

Atış talimini bitirip uzaklaşan stajyerleri işaret ederek, “Bu çalışmaların bu çocukları gerçeklerine hazırlayacağını sanıyor musun?” dedi Bill.

“Pek sanmıyorum,” dedi Riley. “Sanal gerçeklikte beyin senaryoyu gerçek olarak algılamaz çünkü kontrol edilecek bir tehlike, acı ya da öfke yoktur. İçimizde bir yerde gerçekten öldürülmeyeceğimizi biliriz.”

“Doğru,” dedi Bill. “Bizim yıllar önce yaptığımız gibi onlar da bunun gerçekten neye benzediğini anlamalılar.”

Riley, ateş alanından uzaklaşırken yandan Bill'e baktı.

Tıpkı kendisi gibi o da kırk yaşındaydı ve koyu renk saçlarında beyazlar vardı. Riley Bill'i zayıf, narin erkek komşusuyla karşılaştırmasının ne anlama geldiğini düşünüyordu.

Adı neydi? diye sordu kendine. Ah, evet, Blaine.

Blaine iyi görünüyordu ama Riley onun parası var diye Bill'e yol vermek isteyip istemediğinden emin değildi. Bill güçlü, kuvvetli ve oldukça çekiciydi.

“Buraya neden geldin?” diye sordu Riley.

“Burda olabileceğini duydum,” dedi Bill.

Riley huzursuzlukla ona baktı. Bu yalnızca arkadaşça bir ziyarete benzemiyordu. Bill'in ifadesinden onun henüz kendisine söylemek istediği şeyi söylemediğini seziniyordu.

Bill, “Eğer atışa devam edersen senin için zaman tutabilirim.” dedi.

“Bu çok iyi olur,” dedi Riley.

İkisi, Riley'in atabilecekleri serseri kurşunlara hedef olmayacağı ayrı bir bölüme geçtiler. Bill zamanlamayı çalıştırırken, Riley FBI'nın silah yeterlilik seviyelerini hedefe ateş ederek önce üç, sonra beş ve sonra yedi ve en son da on beş metre için sırayla geçti. Riley beşinci ve en son aşama olan barikatın arkasından yirmi beş metreye ateş etmeyi biraz zorlu bulmuştu.

Riley ateş etmeyi bitirdiğinde kaskını çıkardı. O ve Bill hedefe gidip sonuca baktılar. Tüm kurşun izleri düzgün biçimde bir araya toplanmışlardı.

“Yüzde yüz mükemmel sonuç,” dedi Bill.

“İyi oldu bu,” dedi Riley. Hamlanmış olmaktan nefret ediyordu.

Bill hedefin arkasındaki tel koruyucuyu işaret etti.

“Gerçeküstü bir tür değil mi?” dedi.

Bir sürü beyaz kuyruklu geyik tepenin üzerinde keyifle otlanıyordu. Aslında Riley'in ateş ettiği sırada oraya toplanmışlardı. Riley'in elindeki tabancaya göre bile kolay hedeftiler. Ama onlar üzerinde durdukları yüksekliğin hemen altından geçip hedefleri vuran binlerce kurşunu hiç umursamıyorlardı.

“Evet,” dedi Riley, “ve güzeller.”

Yılın bu zamanı bu bölgede geyikler çok görülürdü. Avlanma zamanıydı ve nedense geyikler burada güvende olacaklarını hissediyorlardı. Aslında FBI Akademisi'nin arazisi tilkiler, hindiler ve sıçan gibi hayvanlar için bir vahşi yaşam cennetiydi.

“Birkaç gün önce öğrencilerimden biri araba park alanında bir ayı gördü,” dedi Riley.

Riley koruyucu tele doğru birkaç adım attı. Geyikler başlarını kaldırıp ona baktılar ve yürüyüp gittiler. Silahların ateşlenmesinden korkmuyorlardı ama insanlara çok yakın olmak istemiyorlardı.

“Oların bunu nasıl bildiğini düşünüyorsun?” diye sordu Bill. “Yani burasının güvenli olduğunu. Bunca silah sesine rağmen.?”

Riley sadece başını salladı. Bu onun için bir sırdı. Babası onu çok küçükken ava götürmüştü. Babasına göre geyikler yalnızca yiyecek ve saklanmak demektir. Uzun yıllar boyunca Riley'in onları öldürmesi onu fazla ilgilendirmemişti. Ama bu durum sonradan değişmişti.

Bu konuyu şimdi düşünmek Riley'e tuhaf geliyordu. Eğer çok gerekliyse bir insana öldürücü güç kullanmakta zorlanmıyordu. Ama şu masum canlılardan birini öldürmek ona inanılmaz geliyordu.

Riley ve Bill yakındaki dinlenme yerine gidip bir banka oturdular. Buraya neyle ilgili konuşmaya geldiyse Bill hala suskun görünüyordu.

“Sen neler yapıyorsun?” diye sordu Riley kibarca.

Bunun hassas bir soru olduğunu biliyordu ve Bill'in çekincesini görüyordu. Bill'in işi ve ev yaşamı arasında yıllar süren gerginlikten sonra karısı onu kısa bir süre önce terk etmişti. Bill küçük çocuklarıyla görüşmemekten dolayı üzülüyordu. Artık Quantico kasabasında bir dairede yaşıyordu ve haftasonlarını oğullarıyla geçiriyordu.

“Bilmiyorum Riley,” dedi. “Buna nasıl alışacağımı bilmiyorum.”

Açıkça yalnızlık çekiyor ve üzülüyordu. Kendi ayrılık ve boşanma süreci içinde bunları yeteri kadar yaşamıştı Riley. Üstelik ayrılıktan sonraki sürecin özellikle çok hassas olduğunu biliyordu. İlişki çok iyi gitmemiş olsa bile kendinizi yabancı bir dünyada, dostluğun kaybolmuş yıllarında ve kendi başınıza ne yapacağınızdan tam emin olmadığınız bir durumda buluyordunuz.

Bill, Riley'in koluna dokundu. Duygulanmış olduğu için sesi biraz kalındı ve, “Bazen hayatta elimde kalan tek şeyin... sen olduğunu düşünüyorum.” dedi.

Bir an Riley ona sarılmak istedi. İş ortağı olarak çalıştıkları zamanlarda Bill onu hem fiziksel hem de psikolojik olarak pek çok kez kurtarmıştı. Ama dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca insanların bu tür zamanlarda biraz çılgın olabileceklerini de biliyordu. Kendisi alkollü olduğu bir gece Bill'i aramış ve ona ilişki teklif etmişti. Şimdi durumlar tersine dönmüştü. Bill'in kendisine bağlanmaya hazır olduğunu, kendisinin ise tek başına yeterince özgür ve güçlü olduğunu hissetmeye başlamıştı.

“Biz iyi ortaklardık,” dedi. Bu söz çok sıradandı ama söyleyecek başka söz bulamamıştı.

Bill uzun ve derin bir nefes aldı.

“Bu konuda konuşmak için buraya geldim,” dedi. “Meredith seni Phoenix davasına çağırdığını söyledi. Ben bu davada çalışıyorum. Bir ortağa ihtiyacım var.”

Riley yalnızca kızgınlık hissiyle doldu. Bill’in ziyareti bir tür pusu gibi görünüyordu.

“Meredith’e bu konuyu düşüneceğimi söyledim,” dedi.

“Ve şimdi ben sana soruyorum,” dedi Bill.

Aralarında bir sessizlik oldu.

“Peki ya Lucy Vargas?” diye sordu Riley.

Ajan Vargas Bill ve Riley’le son davalarında birlikte çalışan yeni bir ajandı. Her ikisi de onun çıkardığı işten etkilenmişlerdi.

“Ajan Vargas’ın bileği henüz iyileşmedi,” dedi Bill. “En azından bir ay daha bölgeye gelemez.”

Riley bu soruyu sorduğu için kendisini aptal gibi hissetti. Kendisi, Bill ve Lucy zincir katili olarak bilinen Eugene Fisk davasında birlikte çalışırken Lucy düşerek bileğini kırmıştı ve neredeyse öldürülüyordu. Elbette bu kadar çabuk göreve dönmesi beklenemezdi.

“Bilmiyorum Bill,” dedi Riley. “İşe ara verdiğimde kendimi daha iyi hissettim. Şu andan itibaren yalnızca eğitim vermeyi düşünüyorum. Sana tek söyleyebileceğim şey Meredith’e söylediğimin aynısı olacak.”

“Bu konuda düşüneceksin.”

“Doğru.”

Bill hoşnutsuzlukla homurdandı.

“En azından biraraya gelip bu konuyu tekrar konuşabilir miyiz?” diye sordu. “Belki yarın?”

Riley bir süreliğine yine sessiz kaldı.

“Yarın olmaz,” dedi. “Yarın bir adamın ölümünü izlemek zorundayım.”

Bölüm Beş

Riley camdan, Derrick Caldwell'in öleceği odaya baktı. Caldwell'in son kurbanı Kelly Sue Bassett'in annesi Gail Bassett'in yanında oturuyordu. Riley onu durdurmadan önce katil tam beş kadını öldürmüştü.

Riley, Gail'in idam davetini kabul etmek konusunda kararsızdı. Daha önce gönüllü tanık olarak gazetecilerin, avukatların, kanun uygulayıcı görevlilerin, manevi danışmanların ve juri başkanının arasında bir kez izlemişti idamı. Şu an Gail ile, öldürülen kadınların dokuz akrabasıyla birlikte daracık bir alanda yanyana konmuş plastik sandalyelerde oturuyordu.

Gail, minyon, altmış yaşlarında, narin, kuş yüzlü kadın Riley ile uzun yıllardır iletişimini korumuştur. Riley'e yazmış ve infazdan önce kocasının öldüğünü ve bu önemli olayı görmeye gideceği kimsesinin olmadığını bildirmişti. Bu yüzden Riley ona eşlik etmeye karar vermişti.

Ölüm odası hemen orada, pencerenin diğer tarafındaydı. Odadaki tek eşya haç şeklindeki idam masasıydı. Masanın baş tarafında mavi plastik bir perde asılıydı. Riley o perdenin arkasında tıbbi boruların ve öldürücü kimyasalların olduğunu biliyordu.

Duvarda valiliğe bağlı kırmızı bir telefon vardı. Bu telefon yalnızca son dakika af kararında çalabilirdi. Kimse bu sefer telefonun çalmasını beklemiyordu. Oda kapısının üzerindeki saat, bunların dışında görülebilen tek dekordu.

Virginia'da mahkumlar elektrikli sandalyeyle öldürücü kimyasallar arasında tercih yapma hakkına sahiptiler. Ama çoğunlukla kimyasallar seçiliyordu. Eğer mahkum bir seçim yapmıyorsa iğne yapılmasına karar veriliyordu.

Riley, Caldwell'in elektrikli sandalyeyi tercih etmemesine şaşırılmıştı. Kendi ölümüne bile pişman olmayacak gibi görünen bir canavardı o.

Kapılar açıldığında saat 8:55'ti. İdam görevlileri Caldwell'i odaya getirdiklerinde izleyiciler arasında ne olduğu anlaşılmayan mırıldanmalar oldu. İki gardiyan onu kollarından tutmuştu ve diğeri de sağ taraflarından yürüyordu. Hepsinin ardından iyi giyimli bir adam geldi. Bu adam hapishane müdürüydü.

Caldwell mavi bir pantolon, mavi bir iş gömleği ve sandalet giymişti. Ayağında çorap yoktu. Elleri kelepçeliydi ayakları zincirliydi. Riley onu yıllardır görmemişti. Bir seri katil olarak içeride tutulduğu kısa süre boyunca, tam bohem bir kaldırım sanatçısına yakışacak türden uzun saçları ve asi bıyıkları olmuştu. Şu anda traşlıydı ve sıradan görünüyordu.

Karşı koymuyordu ama korkmuş gibiydi.

Güzel, diye düşündü Riley.

Katil idam masasına baktı ve hemen bakışlarını çevirdi. Sanki masanın başucundaki mavi perdeye bakmak istemiyor gibiydi. Bir an görüş odasının camına çevirdi bakışlarını. Birden daha sakin ve akli başında görünmeye başlamıştı.

“Bizi görmesini isterdim,” diye mırıldandı Gail.

Tanıklar tek yönlü camla gizlenmişlerdi ve Riley, Gail gibi düşünmüyordu. Caldwell Riley'in hoşlanması için ona çok yakından bakmıştı. Riley adamı yakalamak için gizli görevdeydi. Dunes Beach Boardwalk'ta yürüten bir turist gibi davranmış ve resmini çizmesi için onu kiralamıştı. Katil çalışırken abartılı bir dalkavuklukla onun uzun zamandır çizdiği en güzel kadın olduğunu söylüyordu.

Riley o anda adamın bir sonraki kurbanı olarak kendisini düşündüğünü anlamıştı. O gece Riley kendisini yem olarak sundu ve katilin onu sahil boyunca takip etmesine izin verdi. Saldırmaya kalktığında yedek ajanların onu yakalaması çok da zor olmamıştı.

Yakalanması çocuk oyuncağı gibi olmuştu. Kurbanlarını kesip onları buzlukta sakladığını araştırmak ise ayrı bir konuydu. Buzluk açılırken orada bulunmak Riley'in kariyerindeki en üzücü anlardan biriydi. Riley hala parçalanmış eşlerin, kızların, kardeşlerin aileleri için (Gail de bunların içindeydi) son derece üzgündü.

“Yaşamak için çok güzel,” demişti katil onlar için.

Katilin kendisine de bu gözle bakmış olduğu düşüncesi Riley’i ürpertiyordu. Riley, erkekler (hatta eski kocası Ryan) arada sırada kendisine güzel deseler bile, öyle olmadığını düşünüyordu. Caldwell sapına kadar korkunç bir istisnayı.

Patolojik canavar kendisine kusursuz güzellikte olduğunu söylerken neyi kastetmişti? Acaba kendi içinde onunki gibi canavarca bir şeyler olduğunu mu görmüştü? Katilin davasının ve tutuklanmasının ardından birkaç yıl boyunca Riley adamın hayran bakan gözleri, tatlı sözleri ve buzluk dolusu parçalanmış cesetleriyle ilgili kabuslar görmüştü.

İdam görevlileri Caldwell’i masanın üzerine yatırıp kelepçelerini, zincirlerini ve sandallarını çıkarıp yerine bağladılar. Onu her biri ikişer tane deri bantla olmak üzere göğsünden, bacaklarından, ayak bileklerinden ve el bileklerinden bağlamışlardı. Çıplak ayakları pencereye bakıyordu. Yüzünü görmekse zordu.

Birden görüş odasının penceresinin perdeleri kapatıldı. Riley bunun görevlilerin doğru damarı bulamamak gibi sorunlarla karşılaşma olasılıklarına dair idamın yürütülmesi için bir önlem olduğunu biliyordu. Yine de garipsemişti. Görüş odasındaki insanlar idamı izlemek üzereydiler ama tanıkların iğnenin yapılmasını görmelerine izin verilmiyordu. Perde, görevlilerden biri tarafından diğer yöne doğru biraz açıldı.

Perdeler açıldığında borular yerleştirilmişti ve mahkumun kollarından mavi plastik perdenin arkasına doğru uzuyorlardı. Görevlilerden bazıları öldürücü ilaçların idaresini yapmak için perdelerin arkasına geçmişlerdi.

Bir adam muhtemelen hiç gelmeyecek olan aramayı beklemek için kırmızı telefonu aldı. Bir diğer adam kötü ses düzeninden duyulan kırık bir sesle Caldwell’e konuştu. Ona söyleyeceği son bir söz olup olmadığını soruyordu.

Buna karşılık Caldwell’in yanıtı şaşkıncı derecede netti.

“Ajan Paige burada mı?” diye sordu.

Adamın sözleri Riley’i sarsmıştı.

Görevli yanıtlamadı. Bu soru Caldwell’in yanıt almayı hak ettiği bir soru değildi.

Gergin bir sessizlikten sonra Caldwell devam etti.

“Ajan Paige’e söyleyin umarım sanatım onun için yeterince adil olmuştur.”

Riley katilin yüzünü tam olarak görememesine karşın onun kıkırdadığını duyabiliyordu.

“Hepsi bu,” dedi. “Ben hazırım.”

Riley öfke, korku ve karmaşa hisleriyle dolmuştu. Bu onun bekleyebileceği son şeydi. Caldwell yaşamdaki son dakikalarını onun hakkında kullanmayı seçmişti. Ve burada kırılmaz camın arkasında otururken Riley’in bu konuda çaresizdi.

Onu adalete Riley teslim etmişti ama sonunda katil tuhaf hastalıklı bir intikam almıştı.

Gail’in küçük elinin kendi elini kavradığını hissetti.

Tanrım, diye geçirdi içinden Riley. Gail beni teselli ediyor.

Riley midesinin bulandığını hissetti.

Caldwell bir şey daha söyledi.

“Başladığında hissedecek miyim?”

Yine yanıt alamadı. Riley ilacın şeffaf borulardan geçişini görebiliyordu. Caldwell birkaç derin nefes aldı ve derin bir uykuya daldı. Sol ayağı birkaç kez seğirdi ve ardından hareketsiz kaldı.

Biraz sonra gardiyanlardan bir tanesi ayağı çimdikleri ve tepki alamadı. Bu tuhaf bir hareket gibi görünüyordu. Fakat Riley görevlinin sakinleştiricinin etki edip etmediğini ve Caldwell’in bilinçsiz olduğunu kontrol ettiğini anlamıştı.

Gardiyan perdenin arkasından görevlilere anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Riley boruların içinden yeni bir sıvının aktığını gördü. Bunun, ciğerlerin çalışmasını durdurmak için verilen ikinci ilaç olduğunu biliyordu. Biraz sonra verilecek üçüncü sıvı da kalbi durduracaktı.

Caldwell'in solukları yavaşlarken Riley izlediği şeyi düşünüyordu. Bu ölüm, kendisinin ölümcül güç kullandıklarından farklı mıydı? Görev sırasında pek çok katil öldürmüştü.

Ama bu diğer ölümlere benzemiyordu. Kıyaslamak gerekirse, bu ölüm garip biçimde kontrollü, temiz, klinik ve tertemizdi. Anlaşılmayacak kadar yanlış görünüyordu. Riley kendisini şöyle düşünürken buldu...

Bunun olmasına izin vermemeliydim.

Yanlış düşündüğünü biliyordu. Caldwell'in tutuklanmasını profesyonelce ve kitabına göre yapmıştı. Fakay öyle olsa bile... diye düşündü.

Onu ben kendim öldürmeliydim.

Gail, Riley'in elini on uzun dakika boyunca tutmaya devam etti. Sonunda Caldwell'in yanındaki görevli Riley'in duyamayacağı tonda bir şey söyledi.

Hapishane müdürü perdenin arkasından çıkarak tanıkların anlayabileceği temiz bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"İdam sabah saat 9:07'de başarıyla gerçekleştirilmiştir."

Sonra perdeler yeniden kapatıldı. Tanıklar göreceklarını görmüştü. Gardiyanlar odaya gelerek herkesin olabildiğince çabuk dışarı çıkarılmasını sağladılar.

Grup koridora çıkarken Gail yeniden Riley'in elini tuttu.

"Söylediği şey için üzgünüm," dedi Riley'e.

Riley şaşırılmıştı. Kanun kendi kızının katilinin işini bitirdiği böyle bir anda Gail onun hisleriyle ilgili nasıl üzülebiliyordu?

"Sen nasılsın Gail?" diye sordu hızlı adımlarla çıkışa doğru yürürlerken.

Gail bir süre sessizce yürüdü. Yüz ifadesi tamamen boş görünüyordu.

"Bitti," dedi sonunda. Sesi durgun ve soğuktu. "Bitti."

Bir anda gün ışığına çıktılar. Riley sokağın karşısında iki kalabalık grubun birbirinden ayrı tutularak polis tarafından kontrol edildiklerini gördü. Bir tarafta idamı destekleyen, küfürlü ve müstehcen nefret dolu söylemler yapan insanlar vardı. Anlaşılır biçimde sevinçliyidiler. Diğer tarafta kendilerine ait söylemlerle idam cezası karşıtı grup vardı. Bütün gece burada mum ışığında nöbet tutmuşlardı. Bunlar daha boyun eğmiş gibiydiler.

Riley her iki gruba da sempati duymuyordu. Bu insanların burada yalnızca kendileri için toplandıklarını, kendi zevkleri için hakaret edip haklılık sözleriyle ortak bir gösteri yaptıklarını biliyordu. Bunların, acı ve kederleri tamamen gerçek olan insanların arasında, burada olmamaları gerektiğinden yakınıyordu.

Giriş ve kalabalık arasında yakındaki medya minibüsleri ile birlikte bir gazeteci ordusu vardı. Riley aralarına girerken bir kadın elinde mikrofonla ve arkasında bir kameraman olduğu halde ona doğru koştu.

"Ajan Paige? Siz Ajan Paige misiniz?" dedi.

Riley yanıt vermedi. Muhabiri geçmeye çalıştı.

Muhabir inatla yanında kaldı. "Caldwell'in son sözlerinde sizden bahsettiğini duyduk. Yorum yapacak mısınız?"

Diğer muhabirler de yaklaşarak aynı soruyu sordular. Riley dişlerini sıkıp kalabalığı ittirdi. Sonunda onlardan kurtulmuştu.

Arabasına doğru hızla ilerlerken Meredith ve Bill'i düşünmeye başladı. Her ikisi de yeni davada çalışması için ona yalvarıyorlardı. Oysa kendisi onlara bir yanıt vermekten kaçınıyordu.

Neden? diye merak etti.

Muhabirlerden kaçıp kurtulmuştu. Acaba Bill ve Meredith'ten de kaçıp kurtulmuş muydu? Acaba gerçekten kim olduğundan da kaçıp kurtulmuş muydu? Bunların hepsini yapmak zorunda mıydı?

*

Riley evde olmaktan çok memnundu. Sabah şahit olduğu idam görüntüsünün boş hisleriyle doluydu ve Fredericksburg'a kadar geriye araba kullanmak onu yormuştu. Fakat kapıyı açıp evinden içeriye girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

Ev alışılmadık biçimde sessizdi. April şimdiye kadar okuldan gelmiş olmalıydı. Gabriela neredeydi? Riley mutfağa gitti. Boştu. Masanın üzerinde bir not vardı.

Me voy a la tienda, yazıyordu. Gabriela markete gitmişti.

Riley her yerine yayılan bir panik dalgasıyla sandalyeyi tuttu. Gabriela'nın markete gittiği başka bir zaman April babasının evinden kaçırılmıştı.

Karanlık, bir alevin gözüne ilişmesi.

Riley dönüp merdivenlere koştu.

“April,” diye bağırdı.

Yanıt yoktu.

Riley merdivenlerden yukarıya koşturdu. Yatak odalarında kimse yoktu. Kendi küçük çalışma odasında kimse yoktu.

Aklı kendisine aptalca düşündüğünü söylese de Riley'in kalbi çarpıyordu. Bedeni aklını dinlemiyordu.

Aceleyle aşağıya inip arka verandaya çıktı.

“April,” diye bağırdı.

Ama yan komşunun bahçesinde kimse oynamıyordu ve görünürde çocuklar yoktu.

Bir kez daha bağırılmak için kendisini durdurdu. Komşularının onun tam bir deli olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Bu kadar çabuk değil.

Elini cebine götürüp telefonunu çıkardı. April'a mesaj attı.

Yanıt alamadı.

Yeniden içeriye girip kanepeye oturdu. Başını ellerinin arasına aldı.

Yeniden o daracık yerde, karanlıkta pisliğin içinde yatıyordu.

Ama küçük bir ışık ona doğru yaklaşıyordu. Alevlerin arasından adamın acımasız yüzünü görebiliyordu. Ama katilin kendisi için mi yoksa April için mi geldiğini bilmiyordu.

Riley şimdiki gerçeklikteki bu vizyondan sıyrılmak için kendisini zorladı.

Kendi kendine defalarca Peterson öldü, dedi. İkimize de yeniden asla zarar veremeyecek.

Kanepede oturmuş içinde bulunduğu ana ve yere odaklanmaya çalışıyordu. Bugün yeni evinde ve yeni hayatının içindeydi. Gabriela markete gitmişti. April mutlaka yakınlarda bir yerlerdeydi. Nefes alış verişi yavaşlamıştı ama hala ayağa kalkamıyordu. Dışarıya çıkıp tekrar bağırılmaktan korkuyordu.

Çok uzun gibi gelen bir süre sonra Riley ön kapının açıldığını duydu.

April şarkı söyleyerek kapıdan içeriye girdi.

Riley şimdi ayağa kalkabilirdi. “Hangi cehennemde kaldın?”

April şok olmuş görünüyordu.

“Senin sorunun ne anne?”

“Nerdeydin? Neden mesajıma yanıt vermedin?”

“Özür dilerim, telefonum sessizde kalmış. Cece'lerdeydim. Evleri hemen yolun karşısında. Okul otobüsünden indikten sonra annesi bize dondurma ikram etti.”

“Nerede olduğunu nasıl bilebilirim?”

“Henüz eve geldiğini bilmiyordum.”

Riley kendi bağırışını duyuyor ama kendisini durduramıyordu. “Ne düşündüğün umurumda bile değil. Düşünmüyordun. Bana daima haber vermelisin...”

Sonunda Riley'in yanaklarından düşen gözyaşları Riley'i durdurdu.

Riley nefesini tutup, kızına doğru koşup ona sarıldı. April'ın bedeni önce sinirden kaskatıydı ama Riley onun giderek gevşediğini hissetti. Ayrıca kendi gözlerinden de yaşlar boşaldığını farketti.

“Özür dilerim,” dedi Riley. “Özür dilerim. Biz o kadar korkunç şeyler yaşadık ki... çok korkunç.”

“Ama hepsi geçti,” dedi April. “Anne, hepsi geçti.”

İkisi birlikte kanepeye oturdular. Taşındıklarında yeni almışlardı bu kanepeyi. Riley onu yeni hayatı için almıştı.

“Geçtiğini biliyorum,” dedi Riley. “Peterson’un öldüğünü biliyorum. Buna alışmaya çalışıyorum.”

“Anne, her şey artık daha iyi. Benim için her dakika endişelenmene gerek yok. Ayrıca küçük ve aptal bir çocuk değilim. On beş yaşımdayım.”

“Ve çok akıllısın,” dedi Riley. “Biliyorum. Bunu yalnızca kendime hatırlatmam gerekecek. Seni seviyorum April,” dedi. “Bazen çılgın gibi davranmamın nedeni bu.”

“Ben de seni seviyorum anne,” dedi April. “Sadece çok endişelenmeni istemiyorum.”

Riley kızının yeniden gülümsediğini görünce sevinmişti. April kaçırılmış, esir alınmış ve o alev meşalesiyle tehdit edilmişti. Annesi henüz tam istikrarlı davranmaya başlamadıysa da April tamamen normal bir ergen gibi görünmeye başlamıştı.

Yine de Riley kızının zihninin bir yerlerinde patlamaya hazır bekleyen karanlık anılar olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

Onun için olduğu gibi, kendi korkularından kaynaklanan kabuslar için de birisiyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu en erken zamanda yapacaktı.

Bölüm Altı

Riley, Mike Nevins'e söylemeye çalıştığı şeyi düşünürken sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu. Huzursuz ve sinirliydi.

"Acele etme," dedi adli psikiyatrist sandalyesinde öne doğru eğilip endişeyle Riley'e bakarken.

Riley acı acı gülümsedi. "Sorun da bu," dedi. "Zamanım yok. Çok oyalandım. Bir karar vermem gerek. Hiç bu kadar kararsız olduğumu gördün mü?"

Mike yanıt vermedi. Yalnızca gülümsedi ve parmak uçlarını birbirine bastırdı.

Riley, Mike'ın bu suskunluklarına alışkındı. Kibar, ilgili bir adamdı ve bir arkadaş, bir terapist ve zaman zaman da akıl hocası olarak yıllar boyunca Riley için çok şey yapmıştı. Bu günlerde daha çok bir suçlunun karanlık zihniyle ilgili fikirlerini almak için arıyordu onu. Ama bu ziyaret farklıydı. Dün akşam tatbikattan eve dönünce onu aramış ve bu sabah DC'deki ofisine gelmişti.

Mike sonunda, "Peki gerçekten ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Aslında sanırım hayatımın geri kalanına ajan olarak mı yoksa eğitmen olarak mı devam etmem gerektiğine karar vermem gerekiyor. Ya da tamamen farklı bir şey bulmalıyım."

Mike güldü. "Dur bir dakika. Bütün geleceğini bugün planlama istersen. Şu ana odaklan. Meredith ve Jeffreys senin bir dava almanı istiyorlar. Sadece bir dava. Öyle ya da böyle. Kimse senden eğitim vermekten vazgeçmeni istemiyor. Ve şimdi kez tek yapman gereken evet ya da hayır demek. Peki öyleyse sorun ne?"

Bu kez susma sırası Riley'deydi. Problemin ne olduğunu o da bilmiyordu. Bu nedenle buradaydı.

"Bir şeyden korktuğunu düşünüyorum," dedi Mike.

Riley zorlukla yutkundu. İşte buydu. Korkmuştu. Bunu kendisine bile itiraf etmeyi reddetmişti. Ama şimdi Mike onu bu konu hakkında konuşuracaktı.

"Peki neden korkuyorsun?" diye sordu Mike. "Bazı kabuslar gördüğünü söylemiştin."

Riley hala susuyordu.

"Bu senin travma sonrası yaşadığın stress bozukluğundan olmalı," dedi Mike. "Hala geçmişini düşünüyor musun?"

Riley bu sorunun sorulacağını tahmin etmişti. Sonuçta Mark onu özellikle bu korkunç deneyimin travmasından çıkarmak için herkesten fazla uğraşmıştı.

Riley başını sandalyenin arkasına dayayıp gözlerini kapadı. Bir an için yeniden Peterson'un karanlık kafesinin içindeydi ve o adam propan aleviyle kendisini tehdit ediyordu. Peterson onu esir ettikten sonra bu hatıra aylarca onun aklına gelmişti.

Ama Peterson'u yenmiş ve kendi elleriyle öldürmüştü. Aslında hareketsiz bir hamur haline gelene kadar dövmüştü.

Eğer bu da sona erdirmediyse ne olduğunu bilmiyorum, diye düşündü kendi kendine.

Sanki bir başkasının bilinmeyen öyküsünü seyrediyormuş gibi şimdi anıları şahsi olmaktan çıkmıştı.

"Daha iyiyim," dedi Riley. "Daha kısa sürüyor ve daha seyrek oluyor."

"Peki kızın nasıl?"

Bu soru Riley'i bıçak gibi kesmişti. Peterson'un April'ı esir aldığı anda yaşadığı dehşetin yankısını hissetti. Hala April'ın sesinin yardım için beyninde çınladığını duyabiliyordu.

"Sanırım bundan hala kurtulamadım," dedi. "Onun yine kaçırılmış olmasından korkarak uyanıyorum. Onun iyi olduğunu ve uyuduğunu kontrol etmek için odasına gitmek zorunda kalıyorum."

"Bu nedenle mi başka dava almak istemiyorsun?"

Riley derinden ürperdi. "Onu tekrar böyle bir tehlikenin içine atmak istemiyorum."

"Bu benim sorumun yanıtı değil."

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Riley.

Tekrar sessizlik oldu.

“Daha başka şeyler olduğunu hissediyorum,” dedi Mike. “Sana kabuslar gördüren ne? Geceleri seni uyandıran ne?”

Riley’in zihninde gizlenen bir dehşet onu sarsarak aklına geldi.

Evet, başka şeyler de vardı.

Gözleri açık bile olsa adamın yüzünü görebiliyordu. Eugene Fisk’in bebeksi, küçük, boncuk gibi gözleriyle tuhaf bir biçimde masum görünen yüzünü... Riley onunla yaptığı ölümcül dövüşte bu gözlere derinden bakmıştı.

Katil, boğazına bir ustura dayayarak Lucy Vargas’ı rehin almıştı. O anda Riley onu en büyük korkuların içinde görmüştü. Zincirler hakkında konuşmuştu (Katilin kendisiyle konuştuklarına ve onu arka arkaya cinayetler işlemeye, kadınları zincirlemeye ve boğazlarını kesmeye zorlayan zincirler).

“Zincirler bu kadını öldürmeni istemiyor,” demişti Riley ona. “Bu kadına ihtiyaçları yok. Onların bunun yerine neye ihtiyacı olduğunu sen biliyorsun.”

Katilin gözleri yaşarmış ve başıyla onaylamıştı. Sonra kurbanlarını öldürme şeklinin aynısını kendi üzerinde yapmıştı.

Riley’in gözlerinin önünde kendi boğazını kesmişti.

Ve şimdi burada Mike Nevin’in ofisinde otururken, Riley neredeyse kendi korkularının içinde boğulmak üzereydi.

“Eugene’i ben öldürdüm,” dedi hıçkırarak.

“Zincir katilini demek istiyorsun. Tamam, öldürdüğün ilk adam değildi ki o.”

Bu doğrudu. Birçok kez ölümcül güç kullanmıştı. Ama Eugene ile bu çok farklı olmuştu. Onun ölümü hakkında çok sık düşünmüş ama şu ana kadar bundan kimseye söz etmemişti.

“Silah kullanmadım ya da kaya ya da yumruklarımı,” dedi. “Onu anlayışla, empatiyle öldürdüm. Benim kendi zihnim öldürücü bir silah. Bunu daha önce bilmiyordum. Bu beni korkutuyor Mike.”

Mike anlayışla başını salladı. “Nietzsche’nin uzun süre uçuruma bakmakla ilgili ne dediğini biliyorsun,” dedi.

“Uçurum da sana bakar,” dedi Riley tanıdığı bu sözü bitirirken. “Ama ben uçuruma bakmaktan fazlasını yaptım. Ben neredeyse orada yaşadım. Neredeyse orada rahat ettim. İkinci evim gibiydi sanki. Bu beni ölüm kadar korkutuyor Mike. Böyle günlerden birinde o uçuruma gidip bir daha hiç geri dönmeyebilirim. Kimbilir kime zarar veririm ya da öldürürüm.”

“Pekala,” dedi Mike sandalyesinde geriye doğru yaslanırken. “Belki herhangi bir yere gidiyoruzdur.”

Riley bundan pek emin değildi. Ve henüz karar verebilecek durumda olduğunu sanmıyordu.

*

Bir süre sonra Riley evin ön kapısına doğru yürürken April onu karşılamak için merdivenlerden koşarak indi.

“Ah, Anne! Bana yardım etmen gerek! Hadi!”

Riley, April’in peşinden yukarıya, yatak odasına gitti. Yatağının üzerinde bir bavul açıktı ve etrafına giysiler yayılmıştı.

“Ne koyacağımı bilmiyorum!” dedi April. “Daha önce bunu hiç yapmadım!”

Riley kızının panikle karışık heyecanına gülümseyerek eşyalarını toplamasına yardım etmek için hemen işe koyuldu. April Washington DC yakınlarına yapılacak bir haftalık okul gezisi için ertesi sabah yola çıkacaktı. Bir grup üst düzey Amerika Tarihi öğrencileri ve öğretmenleriyle birlikte olacaktı.

Riley formları imzalayıp gezi için fazladan ücrenden ödediği sırada bu konuda bazı şüpheleri vardı. Peterson, April’ı Washington’da tutsak etmişti ve olay şehrin dışında yaşanmıştı. Bu gezinin travmayı tazeleyeceğinden endişeleniyordu. Ama April akademik olarak da duygusal olarak da gayet iyi görünüyordu. Ayrıca bu gezi harika bir fırsattı.

Bavula koyacaklarını aralarında şakalaşarak keyifle hazırlarlarken Riley çok eğlendiğini farketmişti. Az önce Mike ile konuştuğu uçurum yok olmuş gibi görünüyordu. O uçurumun dışında hala bir hayatı vardı. Bu güzel bir hayattı ve neye karar vermiş olursa olsun bunu devam ettirecekti.

Onlar eşyaları toparlarken odaya Gabriela girdi.

“Señora Riley, taksim şimdi geliyor, her an burada olur,” dedi gülümseyerek. “Ben toparlandım, hazırım. Eşyalarım kapıda.”

Riley, Gabriela'nın gideceğini neredeyse unutmuştu. Gabriela, April'in uzakta olacağı süre içinde Tenesse'deki akrabalarını ziyaret edip edemeyeceğini sormuştu. Riley bunu memnuniyetle onaylamıştı.

Riley, Gabriela'ya sarıldı ve “Buen viaje.” dedi.

Gabriela'nın gülümsemesi birazcık solarken, “Me preocupo.” diye yanıtladı.

“Üzülür mü?” diye sordu Riley şaşkınlıkla. “Neden üzülür Gabriela?”

“Siz,” dedi Gabriela. “Bu yeni evde tamamen yalnız kalacaksınız.”

Riley gülümsedi. “Üzülme, kendime bakabilirim.”

“Ama başınıza kötü şeyler geldiğinden beri yalnız kalmamıştınız,” dedi Gabriela. “Üzülüyorum.”

Gabriela'nın sözleri Riley'i düşündürmüştü. Söylediklerinde haklıydı. Peterson'la yaşadıkları dehşetten beri April daima yakınlarında olmuştu. Yeni evinde korkutucu ve karanlık bir boşluk açılabilir miydi? Şimdi yine bir uçurum olabilir miydi?

“Ben iyiyim,” dedi Riley. “Git ve ailenle iyi zaman geçir.”

Gabriela gülümsedi ve Riley'e bir zarf uzattı. “Bu mektup posta kutusunda,” dedi.

Gabriela April'a, ardından da tekrar Riley'e sarıldı ve taksiyi beklemek üzere alt kata indi.

“O nedir anne?” diye sordu April.

“Bilmiyorum,” dedi Riley. “Postalanmamış.”

Riley zarfı yırtarak açtı ve içinden plastik bir kart çıktı. Kartın üzerinde dekoratif harflerle “Blaine's Grill.” yazıyordu. Altında yazanı sesli okudu: “İki kişilik yemek.”

“Sanırım komşunun gönderdiği bir hediye kartı,” dedi Riley. “Kibar bir adam. Sen döndükten sonra bu yemeğe birlikte gidebiliriz.”

“Anne!” diye homurdandı April. “Adam ikimizden söz etmiyor.”

“Neden?”

“O seni yemeğe davet ediyor.”

“Oh! Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Burada öyle demiyor ama.”

April başını salladı. “Saçmalama. Adam seninle flört etmek istiyor. Crystal bana babasının senden hoşlandığını söyledi. Ve babası gerçekten çok tatlı birisi.”

Riley yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Ona birisinin en son ne zaman çıkma teklif ettiğini anımsamıyordu. Ryan'la çok uzun yıllar evli kalmıştı. Ondan boşandığından beri yeni evine yerleşmek ve işi hakkında karar vermekle uğraşıyordu.

“Yüzün kızardı anne,” dedi April.

“Hadi eşyalarını toplayalım,” diye söylendi Riley. “Bunu daha sonra düşüneceğim.”

İkisi birlikte yeniden giysileri toplamaya başladılar. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra April, “Senin için endişeleniyorum anne. Gabriela'nın dediği gibi...” dedi.

“Ben iyiyim,” dedi Riley.

“Gerçekten mi?”

Elindeki blüzü katlarken Riley ne yanıt vereceğini bilmiyordu. Kesinlikle boş bir evden çok zincirlere, bebeklere, lehim makinesinin ateşlerine takıntılı ölümcül psikopatlarla ilgili kabuslarla karşı karşıya kalacaktı. Ama yalnızken içindeki şeytanlardan kurtulabilecek miydi? Aniden bir hafta çok uzun bir süre gibi görünmeye başladı. Ve yan komşusu ile yemeğe çıkma ya da çıkmama olasılığı korkutucu bir biçimde önünde duruyordu.

Baş edebilirim, diye düşündü Riley.

Ayrıca başka seçeneği de vardı. İlk kez ve son kez karar verme zamanı gelmişti.

“Yeni bir davada çalışıp çalışmayacağımı sordular,” dedi April’a. “Hemen Arizona’ya gitmem gerekiyor.”

April giysilerini katlamayı bırakıp Riley’e baktı.

“Yani gideceksin öyle mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum April,” dedi Riley.

“Bilmeyecek ne var? Bu senin işin, öyle değil mi?”

Riley kızının gözlerinin içine baktı. İkisi arasındaki zor günler bitmiş benziyordu. Peterson’la yaşadıkları dehşetten beri yeni bir bağ oluşmuştu aralarında.

“Tekrar bölge görevine gitmeyi düşünmüyordum,” dedi Riley.

April’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Ne? Anne! Kötü adamları indirmek senin eniyi aptüğün iştir.”

“Öğretmekte de iyiyim,” dedi Riley. “Çok iyiyim. Hem seviyorum da. Gerçekten.”

April anlayamıyormuş gibi omuz silkti. “İyi o zaman, git ve öğret. Seni kimse durdurmuyor. Ama pes etme. Bu da en az onun kadar önemli.”

Riley başını salladı. “Bilmiyorum April. Sonuçta sana yaşattığım...”

April ona inanmayan gözlerle baktı. “Sonuçta bana yaşattığın mı? Sen neden söz ediyorsun? Sen bana hiçbir şey yaşatmadın. Ben Peterson adında bir psikopat tarafından kaçırıldım. Beni kaçırmıyaydı başka birini kaçıracaktı. Kendini suçlamaya başlama.”

Kısa bir sessizlikten sonra April, “Otur anne. Konuşmamız gerek.” dedi.

Riley gülümsedi ve yatağın üzerine oturdu. April ona sanki annesiymiş gibi davranıyordu.

İhtiyacım olan şey belki de bana biraz annelik yapılmasıdır, diye düşündü Riley.

April, Riley’in yanına oturdu.

“Sana hiç arkadaşım Angie Fletcher’dan söz ettim mi?” dedi April.

“Sanmıyorum.”

“Yani, biz onunla bir süre çok yakındık. Ama sonra o başka okula gitti. Çok akıllıydı. Benden yalnızca bir yaş küçüktü. On beş yaşındaydı. Herkesin Trip diye çağırdığı bir adamdan uyuşturucu almaya başladığını duydum. Eroin batağına saplandı. Ve eroin almak için parası bittiğinde Trip onu fahişe olarak çalıştırıyordu. Kendisiyle birlikte hareket etmesi için onu şahsen eğitmişti. Angie’nin annesi perişan oldu. Angie’nin kayıp gittiğinin farkındaydı. Hatta Trip onu kendi internet sitesinden bile pazarladı. Ona, sonsuza kadar kendisinin olduğunu gösteren bir dövme yaptırdı.

Riley çok şaşırılmıştı. “Ona ne oldu?”

“Yani, Trip sonunda yakalandı ve Angie bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezine yatırıldı. Bu olay biz henüz bu yaz Upstate New York’tayken oldu. Ondan sonra Angie’den haber alamadım. Tek bildiğim şu an on altı yaşında ve hayatı mahvoldu.”

“Bunları duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Riley.

April sabırsızlıkla homurdandı.

“Gerçekten anlamıyorsun değil mi anne? Senin özür dilemen için bir neden yok. Sen bütün hayatını bu tür şeyleri durdurmak için harcadın. Ve Trip gibi adamları uzak tuttu. Bazılarını sonsuza kadar... Ama eğer sen en iyi yaptığın işi bırakırsan, bunu senin için kim devralacak? Senin kadar iyi olan birisi mi? Sanmıyorum anne. Hiç sanmıyorum.”

Riley bir süre hiç konuşmadı. Sonra gülümseyerek April’ın elini sıkıca tuttu.

“Sanırım bir telefon görüşmesi yapsam iyi olacak,” dedi.

Bölüm Yedi

FBI jeti Quantico'dan havalanırken Riley başka bir canavarla karşılaşmaya gittiğinden emindi. Bu düşünceden çok rahatsız olmuştu. Bir süre de olsa katillerden uzak kalmayı umuduyordu ama bu işi kabul etmek sonunda yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu. İş kabul edeceğini söylediğinde Meredith çok sevinmişti.

O sabah April geziye gitmişti ve Riley ile Bill Phoenix'e gitmek için yoldalardı. Uçağın penceresinin dışında, öğlen zamanı kararmaya başlıyor ve yağmur damlaları cama çarparak çizgiler çiziyordu. Uçak karmakarışık gri bulutlardan daha temiz gökyüzüne çıkana kadar Riley koltuğunda kemeri takılı olduğu halde oturdu. Sonra altlarına, muhtemelen ıslanmamak için kaçışan insanların görünmesini engelleyen yastıksız bir zemin yayıldı. Ve Riley günlük keyifler ve korkular ya da her ikisinin arasını düşünmeye başladı.

Uçuş düzeler düzeler Riley Bill'e dönerek, "Bana ne göstereceksin?" diye sordu.

Bill laptopunu çıkararak ikisinin önündeki masaya koydu. Açıkça suyun dibine battığı belli olan büyük, siyah bir çöp torbasına ait fotoğrafı açtı. Torbanın açık ağzından, içindeki ölünün beyaz eli görünüyordu.

Bill, "Nancy Holbrook'un bedeni Phoenix'in dışındaki rezervuar sistemindeki yapay bir gölün içinde bulunmuş. Çok pahalı bir hizmet veren 30 yaşında bir eskortmuş. Başka bir deyişle pahalı bir fahişeymiş."

"Boğulmuş mu?" diye sordu Riley.

"Hayır. Ölüm nedeni oksijensiz kalma gibi görünüyor. Sonra kalın çöp torbasına tıkalıp göle atılmış. Çöp torbasına ağır taşlar konmuş."

Riley fotoğrafı yakından inceledi. Kafasında bir sürü soru oluşmuştu.

"Katil fiziksel bir delil bırakmış mı?" diye sordu. "Parmak izi, doku örneği, DNA?"

"Hiç bir iz bırakmamış."

Riley başını salladı. "Anlamıyorum. Yani cesedin ortadan kaldırılmasını. Katil neden biraz daha zahmete girmedi ki? Bir tatlı su gölü cesetten kurtulmak için idealdir. Tatlı suda ceset batır ve çabuk çürür. Tabii şişme ve gazlar yüzünden sonradan yüzeye çıkabilir. Ama torbadaki taşlar bu sorunu da çözer. Neden onu sığ suda bıraksın ki?"

"Sanırım bunu bizim bulmamız gerekiyor," dedi Bill.

Bill cinayet mahalline ait başka fotoğraflar da çıkardı ama Riley bunlarda pek bir şey bulamadı.

"Peki ne düşünüyorsun?" dedi. "Seri bir katille mi karşı karşıyayız?"

Bill kaşlarını düşünceli biçimde kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi. "Açıkçası öldürülmüş tek bir fahişeyi araştırıyoruz. Tabii Phoenix'te başka fahişeler de kayboldu. Ama bu yeni bir şey değil. Ülkedeki tüm büyük şehirlerde rutindir bu."

"Rutin" kelimesinin Riley'i rahatsız eden bir akoru vardı. Belli bir sınıfa ait kadınlar nasıl "rutin" olarak adlandırılabilirlerdi? Yine de Bill'in söylediğinin gerçek gerçek olduğunu biliyordu.

"Meredith aradığında bunun acil olduğunu söyledi," dedi. "Ve şu an da bize birinci sınıf hizmet veriyor, bizi Bau jeti ile doğruca oraya gönderiyor." Riley bir an daha öncesini düşündü. "Tam olarak söylediği arkadaşının bizden buna bir seri katilin işiymiş gibi bakmamızdı. Ama sen bunun bir seri cinayet olduğundan kimsenin emin olmadığını ima ediyorsun."

Bill omuz silkti. "Olmayabilir. Ama Meredith, Nancy Holbrook'un erkek kardeşi Garrett Holbrook'a çok yakın görünüyor."

"Evet," dedi Riley. "Bana akademiye birlikte gittiklerini söyledi. Ama tüm bu olanlar hiç sıradan değil."

Bill tartışmadı. Riley koltuğunda geriye doğru yaslandı ve durumu değerlendirmeye başladı. Meredith'in bir arkadaşına iyilik yapmak için FBI kurallarını çiğnediği açıkça ortadaydı. Bu hiç de Meredith'e göre bir durum değildi.

Fakat bu durum Riley'in patronu hakkında kötü düşünmesine sebep olmuyordu. Aslında arkadaşına olan bağlılığını gerçekten takdir ediyordu. Merak ediyordu...

Onun için kuralları çiğneyebileceğim birisi var mı? Belki Bill?

Yıllar boyunca bir iş ortağından ve hatta bir arkadaştan fazlası olmuştu. Yine de Riley emin değildi. Bill de dahil olmak üzere bu günlerde birlikte çalıştığı insanlara ne kadar yakınlık hissettiğini düşünmeye etmeye başladı.

Ama şimdi bunu düşünmek için bir neden olmadığına karar verdi. Gözlerini kapadı ve uyudu.

*

Phoenix'e indiklerinde parlak, güneşli bir gündü.

Uçaktan inerlerken Bill, Riley'i dürttü ve "Ooo! Harika bir hava. Belki de en azından bu seyahatte küçük bir tatil yaparız."

Nedense Riley bu seyahatin eğlenceli olacağından şüpheliydi. Gerçek bir tatil yapmayalı uzun zaman olmuştu. April'la birlikte son tatil girişimi, hayatının büyük bir bölümünde olduğu gibi sıradan bir cinayet ve kargaşa yüzünden kısa kesilmişti.

Bugünlerde gerçek bir tatile ihtiyacım var, diye düşündü.

Genç bir yerel ajan onları uçağın yanında karşıladı ve FBI'nın Phoenix'teki çarpıcı modern binasına götürdü. Arabayı Büro'nun park bölümüne bırakırken, "Güzel tasarım değil mi?" dedi. Hatta bazı ödülleri bile aldı. Ne gibi görüldüğünü tahmin edebilir misiniz?" dedi.

Riley binanın cephesine baktı. Yalnızca düz, uzun dikdörtgenler ve dar, dikey pencereler vardı. Her şey özenle yerleştirilmişti ve motif tanıdık geliyordu. Durup bir süre binaya baktı.

"DNA sıralaması mı?" diye sordu.

"Evet," dedi ajan. "Ama bahse girerim oradaki taş labirentin yukarıdan nasıl görüldüğünü tahmin edemezsiniz."

Riley ya da Bill bir tahminde bulunmadan önce binadan içeriye yürüdüler. Riley içeride DNA motifinin yerdeki taşlarda belirgin biçimde tekrar kullanıldığını gördü. Ajan onları yanyana sıralı yatay duvarlar ve bölümlerden geçirerek Görevli Özel Ajan Elgin Morley'in ofisine kadar götürdü ve orada bıraktı.

Riley ve Bill kendilerini kısa boylu, kalın siyah bıyıklı ve gözlüklü, elli yaşlarındaki kitap kurdu Ofiste bir başka adam daha onları bekliyordu. Kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve biraz kambur bir adamdı. Riley onun yorgun ve gergin olduğunu düşündü.

Morley, "Ajan Paige ve Jeffreys, sizi Ajan Garrett Holbrook'la tanıştırmak istiyorum. Kız kardeşi Nimbo Gölü'nde ölü olarak bulundu."

Hepsi tokalaştı ve dört ajan konuşmak için oturdular.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Holbrook. "Tüm bu olanlar dayanılır gibi değil."

"Bize kız kardeşinizden söz eder misiniz?" dedi Riley.

"Size fazla bir şey anlatamam," dedi Holbrook. "Onu çok fazla tanıdığımı söyleyemem. O benim üvey kardeşimdi. Babam çapkın bir serseriydi. Annemi terketti ve başka bir kadından üç çocuk yaptı. Nancy benden on beş yaş küçüktü. Uzun zamandır çok az görüştük."

Parmaklarıyla sandalyesinin koluna dalgınca vururken bir süre boş boş yere baktı. Sonra hiç bakmadan, "Ondan son haber aldığımında büro işi yapıyor ve bir kolejde dersler alıyordu. Bu birkaç yıl önceydi. Ona ne olduğunu öğrendiğimde şok oldum. Hiç bir fikrim yoktu."

Sonra sessizliğe gömüldü. Riley onun bazı şeyleri eksik anlatmış gibi görüldüğünü düşündü ama kendi kendine belki de adamın tüm bildiğinin bu olabileceğini söyledi. Sonuçta kendisine sorsalar, büyük kız kardeşi hakkında ne anlatabilirdi ki? O ve Wendy görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve belki de artık kardeş bile değildiler.

Yine de Holbrook'un tavrında kederden daha fazlasını hissetmişti. Bu ona tuhaf gelmişti.

Morley, Riley ve Bill'e cesede bakmaları için onunla birlikte Adli Patoloji'ye gitmelerini önerdi. Holbrook başıyla onaylayıp ofisinde olacağını söyledi.

Görevli Ajan'ı koridorda takip ederlerken Bill, "Ajan Morley, bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu düşündüren sebep nedir?" diye sordu.

Morley başını salladı. "Çok sebebimiz olduğundan emin değilim," dedi. "Ama Garrett Nancy'nin ölümünü öğrendiğinde yalnız bırakmak istemedi. Bizim en iyi ajanlarımızdan biri ve ona yardım etmeye çalıştım. Kendi soruşturmasını yürütmek için uğraştı ama bir sonuç elde edemedi. Gerçek şu ki, bu süre boyunca kendinde değildi."

Riley, Garrett'in son derece tedirgin görüldüğünü farketmişti. Bir yakını kaybetmiş bile olsa deneyimli bir ajanın olabileceğinden biraz daha fazla tedirgin görünüyordu. Kız kardeşiyle çok yakın olmadıklarını açıkça belirtmişti.

Morley, Riley ve Bill'i grup şefi Dr. Rachel Fowler ile tanıştırdığı Adli Patoloji binasına götürdü. Patolojist, Nancy Holbrook'un cesedinin içinde tutulduğu soğutucu bölme açtı.

Riley, tanıdık olmasına ve henüz çok keskin olmamasına karşın, cesedin ayrışmasından oluşan kokudan biraz irkildi. Kadının boyunun çok kısa ve bedeninin çok zayıf olduğunu gördü. "Suda uzun süre kalmamış," dedi Fowler. "Bulduğunda cildi daha yeni buruşmaya başlamıştı."

Dr. Fowler kadının bileklerini gösterdi.

"İp yanıklarını görebilirsiniz. Öldürüldüğünde bağlanmış gibi görünüyor."

Riley kadının bilek kıvrımındaki izleri farkettiler.

"Bunlar çizik izleri gibi görünüyor," dedi Riley.

"Doğru. Kadın eroin kullanıyordu. Tahminimce ciddi bir eroin bağımlısıymış."

Kadın Riley'e anoreksik gibi gelmişti ve bu da Fowler'in bağımlılık teorisi ile tutarlılık gösteriyordu.

"Bu tür bağımlılık yüksek sınıf eskortlarda görülür," dedi Bill. "Kadının ne olduğunu nasıl anlayacağız?"

Fowler plastik bir delil torbasındaki lamine kartviziti gösterdi. Kartvizitin üzerinde kadının kışkırtıcı bir fotoğrafı vardı. Kartın üzerinde yalnızca "Nanette" ismi yazıyordu ve iş yerinin adı "Ishtar Escorts." du.

"Kadın bulunduğu bu kart yanındaydı," dedi Fowler. "Polis Ishtar Escorts ile iletişime geçti ve kadının gerçek adına ulaştığında onun Ajan Holbrooks'un üvey kardeşi olduğu anlaşıldı."

"Nasıl oksijensiz kaldığı hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Riley.

"Boğazında bazı morluk izleri var," dedi Fowler. "Katil başına plastik bir torba geçirmiş olabilir."

Riley izlere yakından baktı. Bu, yanlış giden bir seks oyunu mu yoksa kasten işlenmiş bir cinayet miydi? Henüz buna karar verememişti.

"Bulduğunda üzerinde ne varmış?" diye sordu Riley.

Fowler, kurbanın giysilerinin bulunduğu kutuyu açtı. Riley kadının düşük yakalı pembe bir elbise giydiğini ama fahişelerin elbiselerinden bir gömlek üstün, zorlukla iyi denebilecek tipik kalitesiz giysiler olduğunu gördü. Bu giysiler hem çok seksi görünmek hem de bir gece kulübüne uygun giyinmek isteyen kadınların giydiği türdendi.

Elbisenin üzerinde şeffaf plastik bir takı torbası tutturulmuştu.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Riley Fowler'e.

"Elbette."

Riley torbayı çıkarıp içindekilere baktı. Pek çoğu zevkli takılardı; boncuklu kolye, bilezik ve sade küpeler vardı. Ama içlerinden bir tanesi göze çarpıyordu. Riley onu alıp Bill'e gösterdi.

"Gerçek mi?" diye sordu Bill.

"Evet," diye yanıtladı Fowler. "Gerçek altın ve gerçek pırlanta."

"Katil bunları çalmayı düşünmemiş," dedi Bill. "Yani cinayetin parayla ilgisi yok."

Riley, Morley'e döndü. "Cesedin bulunduğu yeri görmek istiyorum," dedi. "Hemen şimdi. Hava hala aydınlıkken."

Morley şaşırılmış görünüyordu.

“Sizi oraya helikopterle götürebiliriz,” dedi. “Ama ne bulmayı umduğunuzu bilmiyorum. Polisler ve ajanlar alanı taradılar.”

“Ona güven,” dedi Bill bilerek. “Bir şey bulacak o.”

Bölüm Sekiz

Helikopter yaklaşırken Nimbo gölünün geniş yüzeyi sakin ve hareketsiz görünüyordu.

Ama görüntüler bizi yanıltabilir, dedi Riley kendi kendine. Sakin yüzeylerin karanlık surlar saklayabileceğini biliyordu.

Helikopter alçaldı ve konmak için yer ararken sarsıldı. Riley bu sallanmada kendisini biraz kusacak gibi hissetti. Helikopterlerden pek hoşlanmazdı. Yanında oturan Bill'e baktı. O da eşit derecede huzursuz görünüyordu.

Ama Ajan Holbrook'a baktığında onun yüzünün ifadesiz olduğunu gördü. Phoenix'ten beri yaptıkları yarım saatlik uçuş sırasında çok az konuşmuştu. Riley henüz onunla ne yapacaklarını bilmiyordu. Genellikle insanları çok kolay çözerdi (Bazen kendi rahatı için daha da kolay çözerdi). Ama Holbrook ona göre hala bir muammaydı.

Helikopter sonunda yere indi ve üç FBI ajanı nemli havayı delerek geçen pervanelerin altında yere adım attılar. Helikopterin indiği yer çöl çalılarının içindeki paralel tekerlek izlerinden başka bir şey değildi.

Riley yolun çok kullanılmadığını gördü. Yine de geçen hafta boyunca katilin kullandığı aracın izlerini ortadan kaldıracak kadar araç geçmişti yoldan.

Helikopterin motor gürültüsü durunca Holbrook'un peşinden giden Riley ve Bill daha rahat konuşmaya başladılar.

“Bu göl hakkında bize ne söyleyebilirsin?” diye sordu Riley, Holbrook'a.

“Acacia Nehri boyunca baraj tarafından oluşturulan bir dizi rezervuardan bir tanesi,” dedi Holbrook. “Yapay göllerin en küçüğü. İçi balıkla dolu ve bir de mesire yeri var ama halka açık olan kısım gölün diğer tarafında. Ceset uyuşturucu sarhoşu birkaç genç tarafından bulunmuş. Nerede bulunduğunu size göstereyim.”

Holbrook onları göle bakan taşlı bir yola götürdü.

“Çocuklar tam bizim durduğumuz yerdeymişler,” dedi. Gölün kıyısını işaret etti. “Aşağıya baktıklarında cesedi görmüşler. Suyun içinde yalnızca koyu bir şekil gördüklerini söylediler.”

“Çocuklar günün hangi saatinde buradaymış?” diye sordu Riley.

“Bundan biraz daha erken,” dedi Holbrook. “Okulu asıp uyuşturucu içmişler.”

Riley çevrenin tamamını gözden geçirdi. Güneş alçalıyordu ve göl boyunca kızıl kayaların tepeleri ışıkla parlıyordu. Suyun üzerinde birkaç tekne vardı. Kıyıdan suya iniş on ayaktan fazla değil gibiydi.

Holbrook yakındaki dik olmayan bir yeri işaret etti.

“Çocuklar daha yakından görmek için oradan aşağıya inmişler,” dedi. “O zaman gerçekten ne olduğunu anlamışlar.”

Zavallı çocuklar, diye düşündü Riley. Üniversitedeyken esrar içmeyi denediğinden beri yirmi yıl geçmişti. Onun etkisi altındayken bile böyle bir şey bulmanın dehşetini tahmin edebiliyordu. “Aşağıya inip daha yakından bakmak ister misin?” diye sordu Bill Riley'e.

“Hayır buradan görüntü iyi,” dedi Riley.

İçgüdüleri ona olması gereken yerde durduğunu söylüyordu. Sonuçta katil cesedi çocukların aşağıya indiği aynı yerden sürüklemiş olamazdı.

Hayır, diye düşündü. O tam burada duruyordu.

Durduğu yerin biraz aşağısındaki bitki örtüsünün ezik görüntüsü hala duruyordu.

Birkaç derin nefes alıp görüş noktasına kaymaya çalıştı. Katil kesinlikle buraya gece gelmişti. Ama açık bir gece miydi yoksa bulutlu muydu? Aslında Arizona'da yılın bu zamanı gecenin açık olma şansı vardı. Sonra ayın geçen hafta parlak olduğunu anımsadı. Yıldızların ve ayın ışığında belki de el fenerine bile ihtiyacı olmadan ne yaptığını rahatlıkla görebilirdi.

Katilin bedeni hemen oraya koyuşunu hayal etti. Peki ama sonra ne yapmıştı? Belli ki vücudu kıyıya doğru yuvarlanmıştı. Ceset doğruca sığ suyun içine düşmüştü.

Ama bu senaryoda Riley'e yanlış gelen bir şey vardı. Uçaktayken olduğu gibi katilin nasıl bu kadar dikkatsiz olabileceğini düşündü yine.

Gerçekten bu çıkıntıdan cesedin batmadığını görmemiş olmalıydı. Çocuklar torbayı “suyun içinde koyu bir şekil” olarak tanımlamışlardı. Bu yükseklikten, batık bir torba parlak bir gecede görülebilirdi. Katil yeni ölmüş bir bedenin, üstelik içi taşla dolu bir torbanın içindeyken batmış olduğunu farzetmiş olabilirdi.

Ama neden suyun burada derin olduğunu düşünmüştü ki?

Riley aşağıya eğilip berrak suya baktı. Öğleden sonrasının parlak ışığında cesedin indiği yeri kolayca görebiliyordu. Bir kayanın üzerinde çok da büyük olmayan yatay bir alandı. Etrafındaki su siyah ve derindi.

Riley gölün etrafına baktı. Her tarafta sudan çıkan sert kayalar vardı. Nimbo Gölü'nün baraj suyu ile doldurulmadan önce derin bir kanyon olduğunu görebiliyordu. Kıyıda yürünebilecek yalnızca birkaç yer olduğunu görmüştü. Uçurumların kenarları doğruca derinlere iniyordu.

Durdukları yamacın sağında ve solunda aynı yükseklikte benzer sırtlar olduğuna dikkat etti. Bu kayaların altındaki su, burada herhangi bir çeşit çıkıntı olmadığını gösterecek kadar koyuydu. Bunu anladığında telaşlandı.

“Bunu daha önce de yaptı,” dedi Bill ve Holbrook'a. “Bu gölde başka bir ceset daha var.”

*

Helikopterle FBI Phoenix Tümen merkezine geri dönerlerken Holbrook, “Yani bunun bir seri katilin işi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet,” dedi Riley.

Holbrook, “Emin değildim. Daha çok bu davaya iyi birisinin bakmasını istiyordum. Peki böyle düşünmene ne sebep oldu?”

“Cesedi üzerine attığı çukurlardan başkaları da var gölde,” diye açıkladı Riley. “Daha öncekilere yaptığı gibi bu çukurlardan birini kullandı ve bedenin batması gerekiyordu. Ama belki de bu kez aynı noktayı bulamadı. Yani yine aynı sonucu bekledi ama yanıldı.”

Bill, “Sana burada bir şey bulacağımı söylemişim,” dedi.

“Dalğıkların gölü aramaları gerekiyor,” diye ekledi Riley.

“Bu uzun sürer,” dedi Holbrook.

“Bunun yapılması gerek yine de. Orada bir yerde başka bir ceset daha var. Buna emin olabilirsin. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum ama orada.”

Durakladı. Katilin kişiliği hakkında söylediklerini kafasında değerlendiriyordu. Yetkin ve yetenekliydi. Eugene Fisk gibi zavallı bir ahlaksız değildi. Daha çok kendisini ve April'i kaçırap işkence eden Peterson'a benziyordu. Kurnaz, temkinli ve öldürmekten hoşlanan bir psikopat yerine bir sosyopattı. Hepsinden önemlisi kendinden emindi.

Belki de kendi iyiliği için kendinden emindi, diye düşündü Riley.

Bu onun çöküşünün çok iyi bir kanıtı olabilirdi.

“Aradığımız adam aşğılık bir suçlu değil. Bence sıradan bir vatandaş, belki iyi eğitilmiş, karısı ve çocukları olan. Kimsenin onun bir katil olduğunu düşünmeyeceği biri.”

Riley konuşurlarken Holbrook'un yüzüne bakıyordu. Riley şu an davayla ilgili daha önce bilmediklerini öğrendiği halde Holbrook onun bunu hala tam olarak anlamadığını düşünüyordu.

Helikopter FBI binasının üzerinde dönüyordu. Alacakaranlık gitmiş ve aşağıdaki alan iyi aydınlatılmıştı.

“Şuraya bak,” dedi Bill pencerenin dışını işaret ederek.

Riley onun işaret ettiği yere baktı. Kayalık bahçenin dev bir parmak izine benzediğini görünce çok şaşırıldı. Hemen altlarına yayılmış bir hoşgeldin levhası gibiydi. Sıradışı bir peyzaj mimarı, bitkilerle kaplı bir bahçedense taştan yapılmış böylesi bir figürün FBI binasının bahçesine daha uygun

olacağına karar vermişti. Yüzlerce büyük taş çıkıntılı bir görüntü vermek için kıvrımlı çizgiler halinde dikkatlice yerleştirilmişti.

“Vay be,” dedi Riley Bill’e. “Sence kimin parmak izini kullanmış olabilirler? Bir efsanenin bence. Dillinger olabilir mi?”

“Ya da belki John Wayne Gacy. Ya da Jeffrey Dahmer.”

Riley bunun garip bir görüntü olduğunu düşündü. Yerdeyken kimse bunun anlamsız bir yapbozdan başka bir şey olduğunu söyleyemezdi.

Ona bir işaret, bir uyarı gibi gelmişti. Bu dava ondan durumları yeni ve rahatsız edici bir bakış açısıyla görmesini isteyecekti. Hayal bile edemeyeceği karanlık bölgeleri araştırmak üzereydi.

Bölüm Dokuz

Adam fahişeleri izlerken eğleniyordu. Onların köşede grup olmaları ve çoklukla ikisi bir arada neşeyle aşağı yukarı yürümleri hoşuna gidiyordu. Onları kolaylıkla kontrollerini kaybeden telekızlar ve eskortlardan daha enerjik bulmuştu.

Örneğin şu an onlardan bir tanesini, fotoğrafını çekmek için yavaş ilerleyen bir arabanın içindeki kaba, genç adamlara küfrederken görmüştü. Adam onu azıcık bile suçlamamıştı. Sonuçta kadın burada çalışmak için bulunuyordu, onlara gösteri yapmak için değil.

Saygı nerede? diye düşündü adam zoraki gülümseyerek. Zamane çocukları.

Şimdi gençler kadına gülüyor ve laf atıyorlardı. Ama bazısı İspanyolca olan sert ve renkli yanıtlarına karşılık veremiyorlardı. Kadının tarzı hoşuna gitmişti.

Bu akşam semt semt dolaşmış ve fahişelerin toplandığı bir dizi ucuz otelin önüne parketmişti. Diğer kızların küfreden kıza göre seksî davranışları daha basit, karşılımları tuhaftı. Adam onları izlerken içlerinden biri tişörtünü kaldırarak yavaşça ilerleyen bir arabanın sürücüsüne dar iç çamaşırını gösterdi. Sürücü durmadı.

Adam ilk başta dikkatini çeken kıza dikti gözlerini. Kızgınlıkla etrafta dolanıyor ve diğer kızlara söylüyordu.

Adam eğer isterse kıızı alabileceğini biliyordu. Kız onun bir sonraki kurbanı olabilirdi. Bunun için tek yapması gereken, onun dikkatini çekmek için kaldırımdan arabayı ona doğru sürmekti.

Ama hayır, bunu yapamazdı. Bunu hiç yapmamıştı. Hiç sokakta bir fahişeye yaklaşmamıştı. Kızın kendisine gelmesi ona bağlıydı. Bu, bir ajans ya da genelev aracılığıyla tanıştığı fahişeler için de aynıydı. Onları kendilerine doğrudan sormadan buluşmak için ayrı bir yerden alırdı. Bu onların fikri olmalıydı.

Şans eseri alınan kız adamın pahalı arabasını farkettiler ve ona doğru yaklaştı. Arabası çok cezbediciydi. Bu nedenle çok şık giyinmişti.

Ama nasılsa gece sona ermişti. Son seferden daha dikkatli olması gerekiyordu. Beceriksiz davranmış, cesedi uçurumdaki çıkıntudan bırakmış ve batmasını beklemişti.

Ve kız nasıl da telaş yaratmıştı! Bir FBI ajanının kız kardeşi. Adamlar Quantico'dan büyük silahlarla gelmişlerdi. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Tanınmak ya da şöhret olmak istemiyordu. Tek istediği arzularını yerine getirmekti.

Ve buna hakkı yok muydu? Sağlıklı bir erkek arzularını karşılamadığında ne olurdu?

Dalgıçları, gölün altını kontrol etmeleri için gönderiyorlardı şimdi. Üzerinden üç yıl bile geçmiş olsa orada ne bulacaklarını biliyordu. Bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

Yalnızca kendisi için endişelenmiyordu. İşin tuhafı göl için de kendisini kötü hissediyordu. Dalgıçların inceleme yapmak için dalmaları ve her gizli köşe bucağını kurcalamaları ona oldukça müstehcen, invazif ve affedilmez bir saldırı gibi geliyordu. Sonuçta göl kötü bir şey yapmamıştı. Neden o rahatsız ediliyordu ki? Neyse, endişelenmiyordu. Kurbanı izleyerek ona ulaşabilecekleri bir yol yoktu. Bu mümkün değildi. Bu gölle işi bitmişti ama. Yeni kurbanını nereye saklayacağına henüz karar vermemişti fakat gece bitmeden önce bir karar verecekti. Şimdi neşeli kız onun arabasına bakıyordu. Her adımında ayrı bir şımarıklıkla kendisine doğru yaklaşımaya başladı.

Adam yolcu penceresini indirdi ve kız başını camdan içeri uzattı. Koyu renk ruju, renkli farı ve dövme gibi görünen sert kavisli kaşları ile ağır makyajlı, koyu tenli bir Latin'di kız. Küpeleri büyük, altın boyalı saçları.

“Güzel araba,” dedi.

Adam gülümsedi.

“Senin gibi güzel bir kızın bu saatte sokaklarda işi ne?” diye sordu adam. “Uyku saatin geçmedi mi?”

“Belki bana iyi geceler öpücüğü vermek istersin,” dedi kız gülümseyerek.

Kızın dişleri adama dikkat çekici derecede beyaz ve düzgün görünmüşlerdi. Gerçekten de çok sağlıklı görünüyordu. Bu çok nadir bir durumdu. Sokaklardaki hırsız kızların çoğu uyuşturucu bağımlılığının değişik aşamalarındaydılar.

“Tarzından hoşlandım,” dedi adam. “Çok chola.”

Kızın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Adam kızın bir Latin gangstere ait bu ismi bir iltifat olarak aldığı görebiliyordu.

“Adın ne?” diye sordu adam.

“Socorro.”

Ah, “socorro,” diye düşündü adam. İspanyolca “yardım” demek.

“Bahse girerim çok yardım ediyorsun,” dedi hınzır bir ses tonuyla.

Kız, koyu kahverengi gözlerini aynı hınzırlıkla adama çevirdi. “Şu an biraz yardım alman gerekiyormuş gibi görünüyor.” dedi.

“Belki de,” dedi adam.

Ama kuralları konuşmaya başlamadan önce adamın arabasının yanındaki boşluğa bir araba park etti. Adam sürücü koltuğundaki kişinin pencereden bağırdığını duydu.

“¡Socorro!” dedi sürücü. “¡Vente!”

Kız en ufak bir kızgınlık göstermeden hemen toparlandı.

“¿Porqué?” diye geri bağırdı.

“Vente aquí, ¡puta!”

Adam kızın gözlerinde korkunun izlerini görmüştü. Arabadaki adamın kendisine fahişe diye seslenmesinden kaynaklanıyor olamazdı bu. Adam, arabadaki kişinin kızın pezevengi olduğunu ve bu gece ne kadar para kazandığını kontrol ettiğini anlamıştı.

“¡Pinche Pablo!” diye kısık sesle mırıldandı kız. Sonra arabaya doğru yürüdü.

Adam arabada oturmuş kızın geri gelip kendisi ile anlaşıp anlaşmayacağını merak ediyordu. Her iki durum da hoşuna gitmemişti. Oturup beklemek ona göre değildi.

Kıza duyduğu ilgi aniden yok oldu. Hayır, artık onunla uğraşmak istemiyordu. Kızınsa ne kadar şanslı olduğundan haberi yoktu oysa.

Ayrıca bu kenar mahallede ne yapıyordu ki? Sonraki kurbanının klas olması gerekiyordu.

Chiffon, diye düşündü. Neredeyse Chiffon’u unutmuştu. Belki de onu özel bir durum için saklamıştıdır.

Bekleyebilirdi. Bu gece olmak zorunda değildi. Çok istekli olmasına karşın kötü hislerini dizginleyerek arabasıyla oradan uzaklaştı. Bunun en iyi kişisel özelliklerinden birisi olduğunu düşünüyordu.

Sonuçta çok medeni bir adamdı.

Bölüm On

Sorgu odasındaki üç genç kadın hiç Riley'in beklediği gibi değillerdi. Bir iki dakika onları tek taraflı camdan izledi. Çok iyi maaş alan sekreterler gibi kaliteli giyinmişlerdi. Ona kadınların isimlerinin Mitzi, Koreen ve Tantra olduğu söylenmişti. Elbette Riley bu isimlerin onların gerçek adları olmadığını biliyordu.

Riley ayrıca onların işlerine uygun giyindiklerinden şüpheliydi. Saatte 250 dolara çalışarak kesinlikle müşterilerinin her tür fantezisine hitabedebilecek detaylı bir gardrop elde edebilirlerdi. Bu kadınlar Ishtar Escorts'da Nancy "Nanette" Holbrook'un iş arkadaşlarıydılar. Nancy Holbrook öldüğünde üzerindeki giysiler kesinlikle daha ucuz ve kalitesizdi. Ama Riley kadınların çalışmadıkları zaman saygın görünmek istediklerini anlıyordu.

Geçmişte çalıştığı bazı davalarda fahişeler rol de oynamış olsa bile, ilk kez onlardan biri üzerinde çalışmak için çağırılıyordu. Bu kadınlar potansiyel kurbandılar. Hatta bu tip cinayetler genellikle erkekler tarafından işlense bile bu kadınlar potansiyel suçlu da olabilirlerdi. Riley bu kadınların işi sırasında yakaladığı canavarlardan olmadıklarını biliyordu.

Pazar günü öğleden sonraydı. Önceki gece Riley ve Bill FBI binasından çok uzakta olmayan rahat ve konforlu otel odalarına ayrı ayrı yerleşmişlerdi. Riley, Washington DC'de tarih gezisinde olan April'ı otel odasından aradı. April telefonda kıkırdıyordu ve mutlu görünüyordu. Annesine o anda konuşmak için zamanı olmadığını söyledi. Arka plandan bir gencin çığlıkları gelirken "Yarın sana mesaj atarım," dedi April.

Riley bugün zaten yeterince zaman kaybettiğini düşünüyordu. Bu fahişeleri toparlayıp getirmek gününün çoğunu almıştı. Görevli Ajan Elgin Morley'e kadınlarla yanlarında erkek olmadan konuşmak istediğini söyledi. Belki de bir kadınla daha rahat ederlerdi. Şimdi onları sorgulamadan önce, görünmeden onları birkaç dakika gözleyip dinleyebilirdi. Hoparlörden konuşmalarını duyabiliyordu.

Tarzları ve kişilikleri kendilerine özgüydü. Kısa boylu, sarışın, dolgun Mitzi, belli ki küçük kasabalı komşu kızı imajı sergiliyordu.

"Peki Kip soruyu sordu mu?" dedi Mitzi Koreen'e.

"Henüz değil," dedi Koreen kurnaz bir gülümsemeye. Bir balerinin zerafetinde ince, esmer bir kızdı. "İçimde bana yüzük alacakmış gibi bir his var ama."

"Hala dört çocuk istiyor mu?" diye sordu Mitzi.

Koreen yüksek sesle ahenkli bir kahkaha attı. "Ona üçe düşürelim dedim. Aramızda kalsın ama yalnızca iki çocuğu olacak."

Mitzi de Koreen'le birlikte gülmeye başladı.

Tantra Koreen'i dürttü. Esmer tenli, uzun boylu bir Afrikalı-Amerikalı melezdi. Bir süper modelin çekici duruşunu benimsemiş görünüyordu.

"Hayatını nasıl kazandığını öğrenmediğinden emin olmalısın kızım," dedi Tantra.

Üçü de kahkahalarla güldüler. Riley şaşırılmıştı. Bu üç fahişe bir güzellik salonundaki sıradan kadınlar gibi aile kurmaktan söz ediyorlardı. O kartlarda bunlardan herhangi biri için ne tür bir normallik olabilirdi?

Riley kadınları yeteri kadar uzun süre beklettiğini düşündü. Sorgu odasına girerken rahat atmosfer bir balon gibi sönmüştü. Şimdi kadınlar gözle görülür biçimde kenara çekilmişlerdi. "Ben Ajan Riley Paige," dedi. "Size bir kaç soru sormak istiyorum."

Kadınların üçü de keyifsizce mırıldandılar.

"Aman tanrım, çok soru sorma!" dedi Mitzi. "Polislerle konuştuk zaten."

"Ben kendi sorularımı sormak istiyorum eğer bir sakıncası yoksa," dedi Riley.

Mitzi başını salladı. "Bu bana taciz olmaya başladı gibi geliyor," dedi.

"Yaptığımız iş tamamen yasal," dedi Koreen.

"Ne yaptığımız beni ilgilendirmiyor," dedi Riley. "Ben bir FBI dedektifiyim, yargıç değilim."

Koreen kısık sesle söylendi, “Cehennem gibi.”

Mitzi kol saatine baktı. “Biraz çabuk olabilir miyiz?” dedi. “Bugün üç dersim var.”

“Bu sömertr kaç kredi alıyorsun?” diye sordu Koreen.

“Yirmi,” dedi Mitzi.

Koreen içini çekti. “Bu çok fazla.”

“Evet, ama diplomamı bir an önce almak istiyorum.”

Riley yine şaşırılmıştı.

Mitzi koleje gidiyor, diye düşündü.

Riley bu yolu seçen kadınların bazen ders ücretlerini ödemek için fahişelik yaptıklarını duymuştu. Kazandığı paraya bakılırsa çok borcu olamazdı. Yine de bu durum rahatsız edici bir biçimde Riley’e tuhaf gelmişti.

“Sorguyu kısa tutmaya çalışacağım,” dedi Riley. “Nanette hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum.”

Koreen’in yüzü bir anda düşünceli hale bürünmüştü. “Zavallı Nanette,” dedi.

Ama Mitzi soğukkanlı görünüyordu. “Nanette’e olanların bizimle ne ilgisi var,” dedi.

“Korkarım var,” dedi Riley. “Katilin seri cinayetler işlediğine inanmamız için iyi nedenlerimiz var. Ve yıllara dayanan tecrübelerime göre seri katillerin acımasız olduklarını söyleyebilirim. Yeniden öldürecektir. Sizden biri onun sonraki kurbanı olabilir.”

Mitzi sinirle kaşlarını çattı.

“Hiç şans yok,” dedi. “Biz Nanette gibi değiliz.”

Şimdi Riley şok yaşıyordu. Gerçekten bu kadınlar yaşamlarını kazanmak için yaptıkları işin güvenli olduğunu düşünecek kadar saf mıydılar?

“Ama aynı işi yapıyorsunuz, aynı tür bir çalışma,” dedi Riley.

Mitzi savunmaya geçmeye başlamıştı.

“Hey, Senin burada yargılamak için bulunmadığını sanıyordum,” dedi. “Bize tepeden bakabilirsin istersen. Ama yaptığımız şey bu işin en saygın olanı. Ve güvenli. Hoşlanmadığımız her müşteriyi geri çevirebiliriz. Güvenli seks yaparız ve düzenli olarak sağlık kontrolüne gireriz ve böylece hastalanmayız. Eğer adam sapık ya da şiddet uygulayan biriye çıkıp gidebiliriz. Ama genellikle durum oraya varmaz.”

Riley “genellikle” kelimesinin anlamını merak etmişti. İşlerinin onları bazen karanlık yerlere sürükledine şüphe yoktu. Ve kiralık bir seks nasıl “güvenli” olabilirdi? Ne kadar zaman AIDS tuzağına düşmeden devam edebilirlerdi?

“Nanette gidene kadar,” diye devam etti Mitzi, “düşüş yaşadı. Tüm derslerinden kaldı. Müşterileriyle servis dışında buluşmaya, dayak yemeye, güzelliğini ve sağlığını kaybetmeye başladı. İhtar’da daha uzun süre kalamazdı. Kesin kovulmuş olurdu.”

Riley notlar aldı. Kadınlar konuşurken daha iyi anlamak için onlara bakıyordu. Yavaş yavaş, onların sakın ifadelerinin altında bir şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştı. İnkâr ettiklerinden tam olarak emindi. Kendi hayatlarının kaybolup gittiğini reddediyorlardı ve aynı inkarı eninde sonunda Nanette gibi düşecekleri konusunda da yapıyorlardı. Aile, eğitim ve başarı hayalleri sonuçta lanetliydi ve kendileri de içten içe bunu biliyorlardı.

Riley, Tantra’nın sessizleştiğini ve boşluğa baktığını gördü. Söyleyeceği bir şey vardı ama henüz söylememişti.

Riley, “Nanette’in bir hafta kadar önce, büyük olasılıkla Cumartesi öldürülmüş olduğunu düşünüyoruz. Onun o geceki müşterisinin kim olduğunu biliyor musunuz?”

Koreen omuz silkti. “Benim hiçbir fikrim yok.”

“Benim de,” dedi Mitzi. “Aslında bu bizim işimiz değil. Bunu İhtar’a sormanız gerek.”

Riley yerel ajanların eskort servisinin sahibesini aradıklarını ve bulur bulmaz sorgulamak için getireceklerini biliyordu.

“Peki ya çalıştığınız diğer yerler?” diye sordu Riley.

“Bizim Ishtar’la anlaşmamız var,” dedi Mitzi sertçe. “Bize ait ya da başka bir ajans yoluyla kendi çalışma çizgimizi çizemeyiz.”

Diğer iki kadın Riley’le gözgöze gelmemek için yere bakıyorlardı. Riley soruyu daha net sordu.

“Nanette başka bir yerde ek iş yaptı mı? Ishtar’la anlaşma yapmadan kendi başına hiç çıktı mı?”

Oda sessizdi. Sonunda zar zor duyulabilen bir sesle Tantra, “Bana Hank’s Derby’de yeni çalışmaya başladığını söylemişti.”

“Ne?” dedi Mitzi şaşkınlıkla.

“Kimseye söylememi istemiyordu,” dedi Tantra diğer kadınlara.

“Tanrım,” dedi Mitzi. “Demek tam bir kertenkele olmuştu. Düşündüğümden daha kötü durumdaymış.”

Riley’in aklı sorularla dolmuştu.

“Kertenkele’ ile ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Fahişelerin en düşük sınıfı,” dedi Koreen. “Hank’s Derby gibi kamyon duraklarında çalışırlar. Gerçek anlamda hayatın en dibidir.”

“Çok bağımlıydı,” dedi Tantra. “Müşterileri Ishtar’da alışık olduklarından değildi. Bağımlılığın yetecek kadar para kazanamadığını söylüyordu. Bunu ek olarak yapacağını söyledi. Ben de ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söyledim. Yani fahişeler kamyon duraklarından hiç iz bırakmadan kaybolurlar. Bu daima olur. Ama beni dinlemedi.”

Kadınlara bir kasvet havası çökmüştü. Riley kadınların daha fazla bilgi vereceklerini sanmıyordu. Zaten önemli bir bilgi vermişlerdi.

“Hepsi bu kadar,” dedi Riley kadınlara.

Tam gitmeye hazırlandıkları sırada kadınlar sanki sıradışı bir durum yaşamamışlar gibi tekrar sohbet etmeye başladılar.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.